

Lord

genaamd
De groote

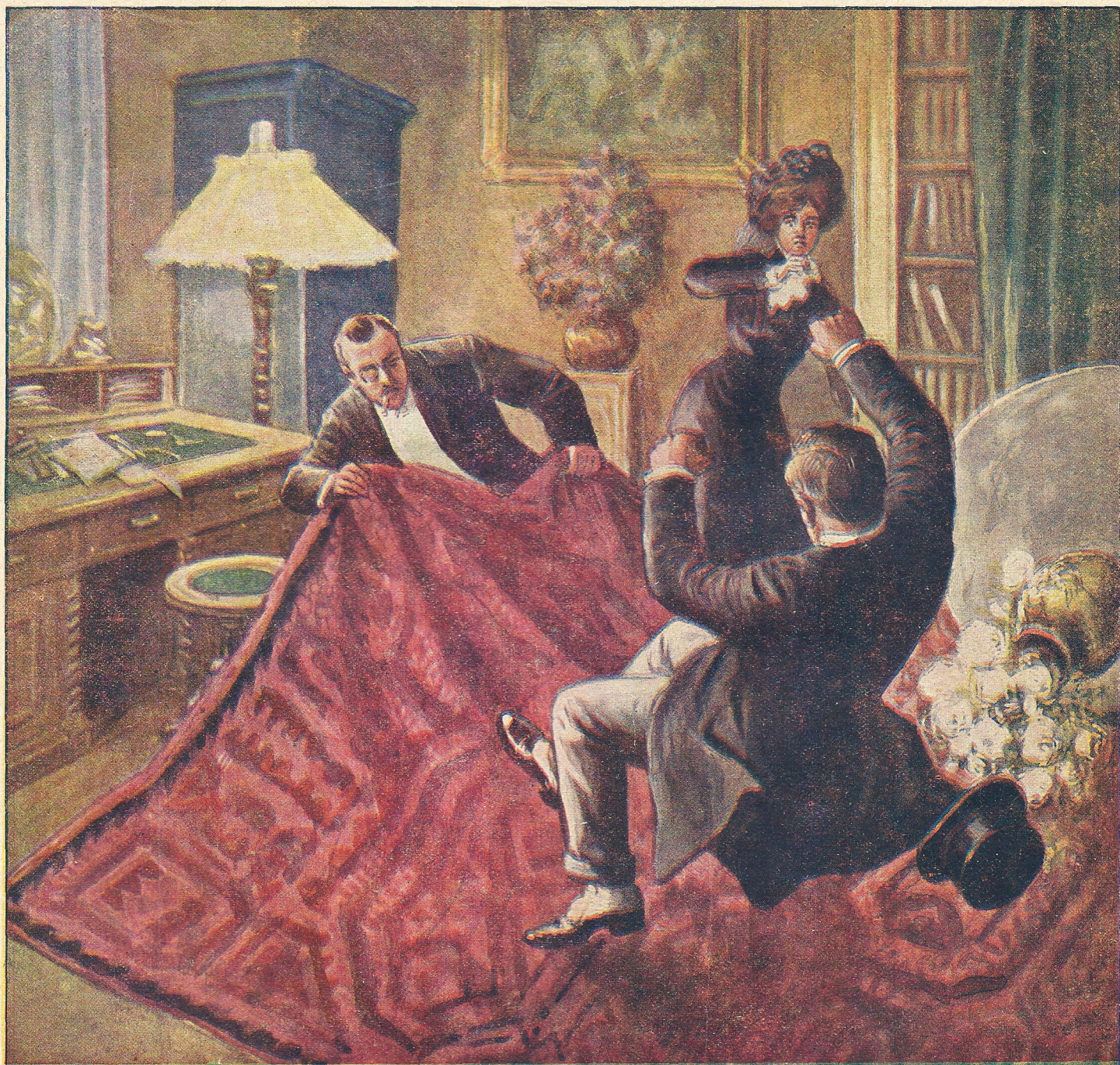
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 87

Het Indische Tapijt

10 cents.
België 25 cent.

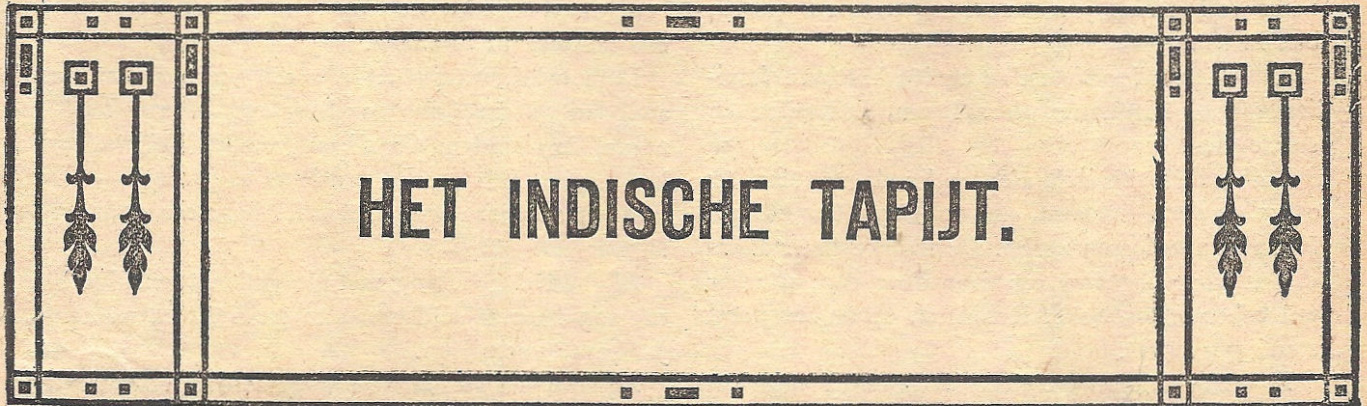
Één ruk! Tafel, bloemvaas en mensch vlogen door elkaar.

TANDEMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

Een moeilijk besluit.

Lady Mabel Dennis zat in haar prachtig gemeubeld vertrek en keek, het hoofd in de hand geleund, bedroefd naar de straat, terwijl er nu en dan een diepe zucht over haar lippen kwam.

Een sombere Novemberavond was over Londen heengetrokken. De zon had den ganschen dag vergeefsch pogingen aangewend, om heen te dringen door den zwaren mist, die van uit zee zich over de stad had verspreid en die over de kale takken der boomen en struiken hing.

Het jonge meisje, dat in het zwart gekleed was, was zeer mooi.

Zij had een lang, smal gezicht, en een paar groote grijze oogen, waarin men duidelijk de sporen kon lezen van kommer en zorg.

Het blonde haar was in een wrong bij elkander genomen. Haar handen waren lang, smal en fijn.

De avondschemering was in het vertrek doorgedrongen.

Hoe lang het meisje reeds zoo gezeten had, wist zij zelf niet.

Eindelijk stond zij op, ging naar de deur en drukte op een electrischen knop; eenige seconden daarna kwam een man in het vertrek, wiens gestalte in de heerschende schemering slecht te herkennen was.

Zonder iets te vragen draaide hij het electrische licht

op, waarna het vertrek in een rose licht gehuld was.

Nu kon men bemerken, dat de man, die nog steeds bewegingloos bij de deur stond, een jonge Japansche boy was.

De lady keek hem een oogenblik peinzend aan en zei toen:

„Fu-Schimo, je moet zoo spoedig mogelijk een zeer belangrijken brief naar sir Jeffreys brengen.

Die heer is advocaat en notaris en woont Portsmouth street 460. Je moet den brief aan hem persoonlijk afgeven en op onmiddellijk antwoord wachten.

Zorg er echter voor, dat je spoedig terug komt.”

„Yes lady”, zei de boy, terwijl hij zijn meesteres een vriendelijken blik toewierp.

De jonge dame bemerkte dezen blik echter niet meer, zij had zich reeds omgedraaid en was naar haar schrijftafel gegaan.

Zij nam daarvoor plaats, kreeg papier en couvert en schreef:

„Sir!

Ik doe u het volgende voorstel. Mijn vader, kapitein Jac. Dennis, die het bevel voerde over de stoomboot „Queen” is met zijn schip met man en muis vergaan nabij Taifun, aan de Chineesche kust, honderd en twintig mijlen ten noordoosten van Hongkong.

Het schip was zijn eigendom en niet verzekerd.

Ook de lading ging geheel verloren. Daar mijn moeder een half jaar na mijn geboorte overleed, ben ik wees.

Ik bezit verder niets dan eenige kostbare familiesieraden, bestaande uit safieren, brillanten en smaragden.

Buitendien bevindt zich onder de verzameling ook een zwarte diamant, van omstreeks 650 karaat. Het zijn alle losse steenen. De waarde dezer sieraden is voor ongeveer een jaar door den, u zeker wel bekenden, juwelier Robinson, op 60,000 pond sterling geschat.

Ik ben van plan om deze kleinoödiën voor een contant bedrag van 20,000 pond sterling te verkoopen, omdat ik mij in geldverlegenheid bevind en om redenen van gezondheid eenigen tijd naar Egypte wil gaan.

Ik bied u deze kleinoödiën te koop aan, omdat ik weet, dat u, behalve uw voorname positie, ook in de kringen van juweliers een goeden naam bezit.

Ik verzeker u echter, dat genoemde som de allernaaste prijs is, waarvoor ik ze geven kan.

Indien u bereid bent, dezen koop aan te gaan, dan verzoek ik u, mijn boy uw antwoord mede te geven.

Ik zou u dan reeds morgen de kleinoödiën, die de Bank van Engeland in bewaring heeft, toezenden en verzoek u om dan de 20,000 pond sterling gereed te leggen.

Ik zie uw gewaardeerd antwoord tegemoet.

MABEL DENNIS."

De lady deed den brief in een couvert, verzegelde hem, schreef er het adres van den advocaat op, gaf hem den bediende, met het bevel zich zooveel mogelijk te haasten, en drukte hem vooral op het hart het antwoord onmiddellijk mede te brengen.

Zwijgend en met een lachje op het gelaat nam de boy den brief aan en stak dien met de woorden: „Goed, lady!” in den zak van zijn blauw en wit gestreept jasje.

Daarna verliet hij zwijgend het vertrek en trok de deur achter zich dicht.

Mabel Dennis bleef nog een oogenblik roerloos staan en keek naar de deur, waardoor de Japanees vertrokken was.

Maar toen zij de zich verwijderende schreden hoorde, ging zij naar een stoel die naast de piano stond.

Zij ging zitten, sloeg de handen voor de oogen en zuchtte.

Het duurde eenige minuten, voordat zij kracht genoeg vond om zich weer op te richten en de oogen met een zakdoek af te veegen.

Deze brief, waarin zij aan een vreemde het laatste aanbod wat haar nog aan haar overleden vader herinnerde, de sieraden, die zij nu genoodzaakt was te verkoopen om zich voor armoede te vrijwaren — wat had het schrijven van dien brief haar een onuitsprekelijke moeite gekost!

Zij had dagen lang met de gedachte rondgelopen om aan haar schrijfbureau te gaan zitten en aan Sir Jeffreys te schrijven.

Zij had het steeds weer uitgesteld. Het kwam haar voor een verraad te zijn, dat zij aan de herinnering van haar overleden vader pleegde.

En nu moest het toch geschieden! Nu was de Japanees onderweg. Over een half uur zou de advocaat haar brief reeds in handen hebben en met een spottend lachje den inhoud lezen.

Het laatste wat zij nog van haar overleden vader had!

Een treurig lachje verscheen op haar gelaat.

De laatste herinneringen aan haar overleden vader waren immers niet deze kleinoödiën, maar veeleer was dat Fu-Schimo, de jonge Japanees, dien haar vader van zijn voorlaatste reis had meegebracht en aan haar geschonken voor persoonlijke diensten.

Dat was voor anderhalf jaar gebeurd en sedert dien tijd was de boy in haar huis.

Zij had zich zoo aan hem gehecht, dat het haar erg leed zou gedaan hebben, als de jonge man eens weer naar zijn vaderland terug verlangde en haar zou verlaten.

Maar hij scheen zich zeer goed in Londen te kunnen schikken.

Hij had zich de Engelsche taal zoo eigen gemaakt, dat hij haar evengoed sprak als een der bewoners van White Chapel of Battersea.

Mabel Dennis moest dikwijls lachen, wanneer haar jonge bediende met uitdrukkingen bij haar kwam, die hij in een der achterbuurten had opgedaan.

In een der achterbuurten!

Als zij daaraan dacht, dan fronste zij onwillekeurig haar wenkbrauwen.

Zijn verlangen naar de achterbuurten was de zwakste zijde van Fu-Schimo.

Bij dag was hij de beste en trouwste persoon, die er te vinden was.

Maar des nachts! — dan verdween hij spoorloos, om

POOL's ODOL in reform flacons laat geen pénétranten geur in
de glazen achter, 1/1 flacon 80 ct., 1/2 flacon 50 ct.

HET INDISCHE TAPIJT.

eerst des morgens terug te komen. En van anderen had zij gehoord, dat hij de nachten gebruikte om in de donkerste hoeken van Londen rond te zwerven.

Aan slechte oogmerken dacht zijn meesteres wel is waar niet. Het scheen haar meer een gevolg te zijn van zijn groote begeerte om alles te weten, en om het nachtelijk leven van de Theemsstad van nabij te leeren kennen.

Lady Mabel had haar Japanees daarover reeds meermalen onderhouden. Vooral had zij dat gedaan in den eersten tijd toen hij bij haar was gekomen.

Maar spoedig had zij alle pogingen opgegeven, daar zij zag dat het toch tevergeefs was.

Waarom zou zij hem ook dit genoeg onthouden! De jonge man was zoō trouw en eerlijk als maar iemand zijn kon.

Intusschen was de boy bij den advocaat en notaris aangekomen.

Mr. Jeffreys bevond zich juist in zijn bureau, dit was een uitzondering, want men moest gewoonlijk verscheiden malen tot hem komen, vóórdat men hem aantrof.

Hij las den brief door, dien de Japanees hem zonder een woord te zeggen overhandigde.

Jeffreys had den kapitein, waarmede hij meermalen in relatie was geweest, zeer goed gekend.

Het was hem daarom ook niet onbekend, dat er kostbare kleinoodiën in het bezit van de dochter waren, waarover in den kring der Juweliers dikwijls gesproken was.

En nu bood de dochter van den ouden Dennis deze kleinoodiën te koop aan!

En wat de 20,000 pond sterling betref — op het

gelaat van den notaris vertoonde zich een ironisch lachje.

Hij keek den jongen Japanees, die bescheiden bij de deur was blijven staan, uitvorschend aan, alsof hij wilde zien of er eenig wantrouwen op diens gelaat te lezen was.

Maar Fu-Schimo keek hem vriendelijk en glimlachend aan.

Gerustgesteld ging de advocaat weer bij zijn schrijftafel zitten en schreef tot antwoord aan de lady, dat hij bereid was de kleinoodiën voor den genoemden prijs van haar te koopen en dat het geld den volgenden namiddag om vijf uur in zijn kantoor gereed zou liggen.

Hij verzocht, om den boy met de kleinoodiën bij hem te sturen, en tegelijkertijd een door de lady onder teekende verklaring er bij te voegen, dat hij — Jeffreys — de kleinoodiën eerlijk verkregen, en dat Lady Mabel Dennis het geld goed en wel ontvangen had.

De 20,000 pond sterling zou hij dan den bediende, tegen overhandiging van de kleinoodiën, ter hand stellen, waarmede de zaak tot wederzijdsch genoeg afge loopen was.

Hij gaf den Japanees dezen brief en deze ging er zoo spoedig mogelijk mede huiswaarts, omdat hij zijn jonge meesteres geen oogenblik langer wilde laten wachten dan noodig was.

Toen de advocaat een uur later zijn bureau verliet, wreef hij zich, vergenoegd over de goede zaak die hij morgen zou doen, de handen.

De kleinoodiën van de familie Dennis! —

Dat was de belooning voor de relaties, die hij met den ouden zeeman had aangeknoopt.

[TWEEDE HOOFDSTUK,

Een gemeene streek.

Mabel Dennis had het antwoord van den advocaat gelezen. Zijn verlangen om een schriftelijk bewijs van verkoop bij de kleinoodiën te voegen, stond haar niet aan.

Maar daar zij onbedreven was in handelszaken, dacht zij bij zichzelf, dat de advocaat wel reden zou hebben om bij dergelijke handelingen in alle opzichten secuur te zijn.

Buitendien was zij ook heel blijde, dat de zaak zo glad van stapel liep.

Zij gaf daarom den volgenden namiddag aan haar bediende de kostbare kleinoodiën en de vereischte verklaring en zei:

„Fu-Schimo, breng dit pakket aan advocaat Jeffreys, bij wien je gisteren geweest bent.

Je ontvangt daarvoor een groote som, waarvan voortaan mijn geheele bestaan afhangt.

Pas dus goed op het geld, opdat je het niet verliest of dat het je niet wordt ontstolen, want dan zou ik geheel zonder middelen zijn.

Ik schenk je, zooals je wel begrijpen kunt, een groot vertrouwen en reken op je eerlijkheid.

Ik ken je genoeg, om te weten dat je geen misbruik zult maken van dit vertrouwen.”

De jonge Japanees keek haar oprecht aan en zei, terwijl hij zich vooroverboog om haar de handen te kussen:

„Wel, lady, u kunt u op mij verlaten. Binnen een uur breng ik u het geld, of de goden van mijn vaderland mogen mij ter helle doemen!”

De lady knikte hem vriendelijk toe en zei, terwijl zij met haar zachte hand over zijn glanzend zwart haar streek:

„Fu-Schimo, ik geloof je!”

Daarna ging zij op een stoel bij het venster zitten en nam een boek om daarin te lezen en om zodoende den tijd te verdrijven.

De Japanees had het kistje met de kostbaarheden in

den binnenzak van zijn mantel gestoken en dien tot boven dichtgeknoopt, voordat hij er mee op weg ging.

Hij verheugde er zich reeds over, dat het voor zijn meesteres een groote voldoening zou zijn, als hij haar het geld bracht.

Gedurende den tijd, dat hij in het huis van Dennis verkeerd had, was hij zoo van alles op de hoogte gekomen, dat hij wel begrijpen kon hoeveel belang het jonge meisje er in stelde, dat hij zijn opdracht goed vervulde.

„Is mr. Jeffreys aanwezig?” vroeg hij aan een bejaard man, die in het privaat kantoor van den advocaat zat en vlijtig met schrijfwerk bezig was.

De man keek op en wees naar de deur, die naar het bureau van den advocaat leidde.

„Wel, boy,” zei hij, terwijl hij den Japanees onrustig aankeek. „Mr. Jeffreys verwacht je reeds, ga maar naar binnen.”

Toen de Japanees hieraan voldeed en in het bureau kwam, stond de advocaat op en vroeg:

„Wel, gele satan, heb je het pakje meegebracht?”

„Yes, sir,” antwoordde de ander, maakte zijn mantel los en haalde het kistje te voorschijn, dat hij aan den advocaat overhandigde met de woorden:

„Wees zoo goed, mij het geld dadelijk te geven. De lady zit thuis en wacht er op en ik heb haar beloofd dat ik dadelijk terug zou komen.”

Jeffreys begon te lachen; het was een schorre, droge lach. Toen ging hij naar het venster, opende het pakket en toen hij het opende stond hij verbaasd te kijken.

Alles schitterde als de kleuren van een regenboog en van de smaragden, saffieren en brillanten schoten stralen uit, nog helderder dan dauwdruppels.

Een der steenen was alleen meer dan 15,000 pond waard; zoiets moois had Jeffreys nog nooit gezien en in den loop der jaren had hij toch genoeg kostbare steenen in handen gehad.

„Wel, sir,” sprak Fu-Schimo, „hier is ook nog een

„Brief, dien de lady mij voor u heeft medegegeven.”

Het was de verklaring, die de advocaat in zijn verwondering van de kostbare steenen een oogenblik vergeten had.

Maar thans werd hij daaraan weer herinnerd en met een haastige beweging trok hij den boy den brief uit de hand, opende dien en las wat de lady geschreven en onderteekend had, en welke verklaring hij noodig had, om zich veilig te gevoelen in het bezit der juweelen.

Er kwam weder een spottende lach op zijn gelaat, toen hij het kistje en de verklaring in het binnenste vak van zijn schrijfbureau opborg en den sleutel bij zich stak.

Met zijn handen op het schrijfbureau gesteund, stond hij eenige minuten in gedachten verdiept, alsof hij alle kansen berekende, die de eerstvolgende oogenblikken hem brengen konden.

Daarna hief hij plotseling het hoofd op en terwijl hij den Japanees scherp in het gelaat keek, zei hij:

„Wat wil je nog meer, boy? Je zending is afgelopen, je kunt nu gaan.

Of verlang je nog iets van mij?”

De Japanees was een stap nader gekomen. Hij zette een verbaasd gezicht en knikte toestemmend met het hoofd.

„Wel, sir, de hoofdzaak ontbreekt nog. Ik wacht op het geld.”

„Op welk geld?” vroeg de notaris op barschen toon. Fu-Schimo keek hem verlegen aan.

„Wel, sir, op het geld dat ik aan de lady brengen moet.”

„Wat?!” riep Jeffreys plotseling uit, sprong op den Japanees toe en greep hem bij de keel.

„Wat spreek je nog van geld? Ik heb je toch gisteren het bedrag meegegeven? Wat heb jij, deugniet, daarmee gedaan? Denk je, dat je mij hier voor den gek kunt houden?”

De Japanees wist niet wat hij moest beginnen. Hij kon niet begrijpen, hoe de notaris durfde beweren dat hij hem reeds gisteren het geld had gegeven!

Hij deed wanhopige pogingen om de hand van Jeffreys, die zijn keel vastsnoerde, los te maken.

Maar de notaris liet hem niet weer los; hij overlaadde hem met een vloed van scheldwoorden, die den armen jongen zoo in de war brachten, dat hij niet in staat was zich deze raadselachtige zaak duidelijk voor te stellen.

De beide mannen, de gele en de witte, streden als twee verbitterde vijanden.

Zij worstelden zonder eenig geluid te geven; slechts hun oogen ontmoetten elkaar.

Met een plotseligen ruk en een Jiu-jitsu-greep maakte de Japanees zich los en slingerde den advocaat tegen het schrijfbureau aan; terzelfder tijd keek hij om zich heen, alsof hij een wapen zocht.

Jeffreys stond eenige oogenblikken als verstijfd.

De krachtige greep van den Japanees had hem zoo verrast, dat hij zich eerst goed bedenken moest voordat het hem duidelijk werd wat er gebeurd was.

Maar nu sprong hij op den Japanees toe, sloeg hem met zijn groote, beenige handen in het gezicht, trok de deur open en riep:

„Mr. Smithson, loop zoo vlug als je kunt naar de politie en breng een agent mee!”

Mr. Smithson stond op, ging naar het privé-kantoor en keek met een verwonderden blik dan eens naar den advocaat en dan weer naar den Japanees.

„Wat is hier toch gebeurd, sir?” vroeg hij met een onaangename stem.

„Wat hier gebeurd is?” riep Jeffreys, bleek van woede.

„Die kerel, die gele hond van een Japanees, is brutaal genoeg om te beweren, dat hij de 20,000 pond sterling, die ik hem gisteren overhandigd heb, niet ontvangen heeft!

Bedenk eens, mr. Smithson, je bent er toch zelf bij geweest toen ik hem het geld in bankbiljetten van 1000 pond heb gegeven, om dat bedrag over te brengen aan zijn meesteres, lady Dennis, ter betaling van de juweelen.

„Heb je dat gezien of niet, mr. Smithson?”

„Zeker, sir Jeffreys; hier, in dit vertrek is het gebeurd. Als het noodig mocht zijn, dan wil ik dat onder eede verklaren. Ik wil bezweren, dat u het geld aan dezen bengel betaald hebt.”

Nu kwamen eenige cliënten, die den advocaat spreken wilden en in een aangrenzend vertrek gewacht hadden, nieuwsgierig aanloopen, om het verdere verloop van deze zaak aan te zien.

Het waren vijf of zes heeren en zonder uitzondering trokken zij partij voor den advocaat, die door geheel Londen heen de algemeene hoogachting genoot.

Een van hen, een bejaarde lord, die de uniform van officier van het regiment lanciers droeg, ging naar den Japanees toe, keek hem scherp aan en zei:

„Als jij, geel canaille het geld hebt verduisterd,

dan kun je er op voorbereid zijn, dat je een paar jaar tuchthuisstraf krijgt."

De Japanees keek hulpeloos van den een naar den ander. Hij begon over zijn geheele lichaam te beven. Het was, alsof hij droomde; hij wist niet, of hetgeen er was voorgevallen, waarheid of fantazie was.

„Ik heb het geld niet ontvangen! Ik heb het geld niet ontvangen!" verzekerde hij steeds weer.

„Ik heb het kistje met de juweelen pas tien minuten geleden aan den gentleman gebracht en heb van mijn lady de opdracht ontvangen, haar het geld er voor terug te brengen.

Wanneer u mijn lady vraagt, dan kan zij dat onder eede bevestigen."

„Wie is uw lady dan?" vroeg de Engelsche overste en trok zijn wenkbrauwen samen.

„Lady Mabel Dennis", antwoordde de Japanees; hij sprak dezen naam met zooveel ontzag uit, alsof het een der voornaamste personen uit het Vereenigde Koninkrijk gold.

De oude lord keek verrast op.

„Lady Mabel Dennis?" vroeg hij, alsof hij zich er van wilde overtuigen, dat hij goed gehoord had.

„Hm! de vader van deze jonge dame was immers kapitein op de „Queen", is het niet zoo, boy?"

„Ja, Sir," zei de Japanees, die er verheugd over scheen, dat er hier iemand in Londen was, die zijn kapitein gekend had, waarmede hij de reis naar Europa had gedaan.

Thans mengde de advokaat zich weer in het gesprek, want het was hem niet aangenaam, dat het gesprek zulk een wending nam.

„Al is de oude Dennis, dien ook ik heb gekend, ook tienmaal kapitein op de „Queen" geweest, dan beweer ik toch, dat deze lummel gisteren het geld hier van mij heeft ontvangen.

Het is de grootste brutaliteit, die ik ooit beleefd heb, dat hij heden bij mij komt om het bedrag nog eens op te eischen."

Hij ging weer naar den jongen toe en pakte hem opnieuw beet.

„Beken, wat je gisteren met het geld hebt gedaan!" riep hij hem toe.

De Japanees keek hem kalm aan en maakte zich met een ruk los van den advokaat.

Daarna wendde Fu-Schimo zich tot den ouden lord, die hem een tijdlang nauwkeurig had aangekeken en zei:

„Er is voor u geen reden, Sir, om er trotsch op te

zijn, dat u een Engelschman bent, als lieden, gelijk deze advokaat, tot uw landgenooten behooren!"

„Wat?" schreeuwde Jeffreys; „jij onbeschaamde, scheelooigige lummel, durf jij de Engelsche natie beschimpen?"

Fu-Schimo haalde de schouders op, keerde zich zwiwend om en maakte een beweging, alsof hij naar de deur wilde gaan.

Hij zag wel in, dat het hem onmogelijk was, hier recht te krijgen. Zijn lady moest deze zaak ter hand nemen de hulp der politie inroepen.

Maar de magere chef van het bureau scheen niet genegen, hem te laten vertrekken.

Hij ging in de deur staan en zei, terwijl hij hem de hand op den schouder legde: „Halt, my boy, je moet nog een oogenblik hier blijven. Ik geloof, dat het noodig is, dat de politie zich met je bemoeit. De inspecteur van politie Baxter zal zich er over verheugen, met jou kennis te maken."

De notaris was met dezen ijver van zijn ondergeschikte minder ingenomen, want het was hem er alleen om te doen, aan deze pijnlijke geschiedenis zoo spoedig mogelijk een einde te maken.

Mr. Jeffreys had er alle reden voor, zich aan verdere redeneeringen te onttrekken; maar er bleef hem niets anders over, dan de eenmaal begonnen comedie te voleinden.

Hij ging naar het schrijfbureau, ontsloot het en haalde er de verklaring uit, die lady Mabel hem bij het kistje had gestuurd.

Met de woorden: „Hier is de verklaring, dat de lady het geld ontvangen heeft!" reikte hij den overste het papier over.

De lord nam het aan en las daarop de volgende woorden:

„Ik verklaar hierdoor, van den heer advokaat en notaris Jeffreys de som van 20,000 pond sterling ontvangen te hebben voor mijn familiekleinoodiën; met dit bedrag ben ik volkomen tevreden en onderteeken dit stuk als bewijs dat ik het bedrag ontvangen heb.

MABEL DENNIS."

De overste bekeek een oogenblik deze verklaring, waarop geen datum voorkwam, gaf Jeffreys het papier terug en zei toen:

„Ik dank u, mijnheer de advokaat, en ik ben er nu voor om den Japanees te laten arresteren."

Fu-Schimo was als door den bliksem getroffen.

'Al zijn hoop was op den voornamen ouden heer ge-

vestigd geweest, met wiens hulp hij in stilte er op gerekend had, tot zijn recht te zullen komen.

Maar thans, nu ook deze officier partij tegen hem koos, verloor hij allen moed.

Hij keek van den een naar den ander. Eindelijk vestigden zijn blikken zich op de deur, alsof hij de kans van een mogelijke vlucht wilde overwegen.

Juist toen de magere bureauchef Smithson aanstalten maakte om het vertrek te verlaten, ten einde het bevel van den overste op te volgen en een agent te zoeken — rende de Japanees langs Smithson en vluchtte uit het vertrek.

Hij was reeds de trappen af, voordat een van de overigen tijd had om een kreet van verbazing te uiten.

„Ik moet weg van hier!” was de eenige gedachte, die Fu-Schimo door het hoofd ging, terwijl hij door de Piccadilly Street snelde.

Equipages en goederenwagens joegen in een wild tempo langs hem voorbij.

Allerlei soort menschen, ladies en gentlemen, negers en Chineezen, passeerden hem.

Hij lette niet op hen. Hij zag hen niet. Hij wist niet waarheen hij liep.

Hetgeen hij zooeven beleefd had, scheen hem een bange droom.

Het bloed joeg hem door zijn aderen en klopte in zijn slapen.

Hij liep in razende haast....

Hij was er alleen erg treurig door gëstemd, dat hij nu niet in staat was om zijn zoo zeer beminde lady de 20,000 pond sterling te kunnen brengen.

Als hij er nu aan dacht, hoe zij op dit oogenblik voor het venster in haar vertrek zat, hem wachtend op straat keek, terwijl de eene minuut na de andere verliep, zonder dat Fu-Schimo verscheen — dan wischte hij telkenmale een traan weg, die in zijn oogen was gekomen.

Hij kreeg een angstig gevoel in zijn borst en verscheidene keeren moest hij zich bedwingen om zijn woede en smart niet luide uit te schreeuwen.

„Die hond!”

Voor zijn oogen dook een beeld op van iemand, dien hij gaarne zijn dolk op de borst had gezet.

DERDE HOOFDSTUK.

John C. Raffles.

De regen viel bij stroomen neer.

In White Chapel, het beruchtste gedeelte van Londen, waar ellende en misdaad naast elkander wonen, waar het eene huis van ontucht naast het andere staat, waar de deernen als nachtvogels door de straten trekken en de mist zwaar boven de stad hangt; waar misdadigers als hyena's in de schaduw der armzalige huurkazernes, op buit loerend, rondsluipen — in White Chapel, welks gelijkenis slechts te vinden is te San Francisco, werden de lantaarns aangestoken.

Tevergeefs trachtten zij den grijzen nevel te doorboren.

Zij verlichtten slechts gebrekkig een gedeelte van het asphalt, goten hun licht door de kleine vensters van de huizen, waarvan stukken afgebrokkeld waren, zonder dat iemand zich de moeite getroostte dit te herstellen.

Door de Houstonstreet ging langzaam een slanke man.

Hij had een wijden, langen mantel om, waarvan hij den kraag hoog opgeslagen had.

Zijn auto-muts had hij diep over de ooren getrokken. Met de handen in de zakken van zijn mantel, een sigaret in den mond en hooge laarzen, die tot zijn knieën reikten, aan — ging hij langzaam, als iemand die niets te verzuimen en die geen bepaald doel heeft, door den Novembernacht.

Nu en dan trof hem de wantrouwende blik van een souteneur of het verleidelijke lachje van een deerne, als zij den eleganten vreemdeling, die naar zijn uiterlijk te oordeelen niet in dit stadsgedeelte thuis behoorde, voorbijgingen.

Het was Lord Lister, alias John C. Raffles, de „Groote Onbekende”, die zich bij gebrek aan iets beters, eens weer op zijn tochten door het nachtelijke Londen bevond.

Hij slenterde, zonder een bepaald doel te hebben, door de duisternis.

Evenals zoo dikwijls, wachtte hij ook nu op de een

of andere toevallige omstandigheid, waardoor hij iets zou kunnen ontmoeten, dat de moeite zijner wandeling beloonde.

De uren verstreken langzaam.

Raffles had reeds verscheidene hopen van ontucht bezocht, zich daar onderhouden met lieden, zooals men slechts op dit late uur en in dit stadsgedeelte kan aantreffen, zonder dat hij tot dusverre iets had ontmoet, dat zijn aandacht trok.

Hij ging juist door een smalle dwarsstraat, toen plotseling, eenige schreden voor hem, de deur van een huisje geopend werd, waaruit het woest geschreeuw van dronken mannen klonk.

Kort daarop viel iemand van de trap van dat huisje totdat hij in een goot terecht kwam, waarin vuil geelachtig water stroomde.

De „groote onbekende” ging in een portiek staan, om te zien wat er verder gebeuren zou. Maar hij ontdekte niets.

De deur van het huisje werd met geweld dichtgeslagen en de beschonkene bleef roerloos, als dood, op de straat liggen.

Raffles ging naar hem toe, bukte zich over de gestalte heen en drukte op den knop van een electriche zaklantaarn, die hij steeds bij zich droeg.

Een blauwgeel licht viel op het gelaat van den man, „Vervloekt!” stiet lord Lister onwillekeurig uit.

Hij had in den persoon een jongen Japanees herkend, op wiens voorhoofd een bloedige wond te zien was.

Hij draaide de electriche zaklantaren weer uit en dadelijk heerschte er weer een ondoordringbare duisternis om hem heen.

Raffles stond tegen een lantaarnpaal aangeleund en bleef daar gedurende eenige minuten zwijgend staan, om te overleggen.

Een jonge Japanees in White Chapel! Een Japanees, die dronken is! Deze menschen staan er voor bekend, dat zij een groote zelfbeheersching bezitten!

Wat gaf den jongen Aziaat, die zeker nog niet lang in Londen was, er aanleiding toe om zich zoo te be-
drinken?

Raffles dacht daarover na. Hij riep al zijn denk-
vermogens te zamen om er de een of andere verklaring
voor te vinden, maar vond ze niet.

„Onzin!” dacht hij bij zich zelf. Maar zijn belang-
stelling was opgewekt, misschien des te meer, omdat
hij in dezen nacht nog niets bijzonders had ontmoet.

De ondervinding, die hij sedert een reeks van jaren
had opgedaan, bracht hem tot het vermoeden, dat er
iets bijzonders met den jongen man moest zijn voor-
gevallen.

Hij keerde zich langzaam om en ging weer naar het
zijstraatje, tot aan den hoek van de Houstonstraat.

Daar zat in de schaduw van een portaal een kerel.
De kraag van zijn versleten jas was opgeslagen, zijn
handen had hij in de broekzakken, hij scheen staande
te slapen.

„Hallo, boy, wil je een shilling verdienen?” vroeg
Raffles met zachte stem, nadat hij den man door een
krachtig schudden uit zijn slaap had wakker ge-
maakt.

De groote, hongerige oogen begonnen begeerig te
fonkelen.

Hij nam de handen uit zijn zak en trok een ver-
scheurde pet van zijn hoofd.

„Yes, sir,” antwoordde hij, en zijn tanden klapper-
den van koude, vermoedheid en honger.

„Welnu, ga dan spoedig heen, haal mij een rijtuig
en breng dat gauw hier. Als je binnen vijf minuten
terug bent, krijg je twee shilling.”

Lord Lister wilde er nog iets aan toevoegen, doch
de kerel hoorde niet meer. Hij was reeds in de duister-
nis verdwenen, voordat Raffles nog geheel en al had
uitgesproken.

Het duurde precies drie minuten, toen in Houston-
street een rijtuig kwam opduiken, snel naar den wacht-
tende reed en bij hem stilhield.

De kerel, die het niet had durven wagen, met zijn
gescheurde kleeren in het rijtuig plaats te nemen, doch
er achter had geloopt, kwam nu geheel buiten adem
bij den „Grooten Onbekende” en zei zegevierend:

„Welnu, gentleman, in drie minuten!”

Raffles drukte hem twee shilling in de smerige hand
en antwoordde lachend:

„Je kunt *nog* een shilling verdienen, boy, wanneer
je den jongen kerel, die hier in het zijstraatje onge-
veer 20 passen verwijderd beschonken in de goot ligt,
in dit rijtuig brengt.”

En terwijl de straatslijper, zonder iets te antwoor-
den, verdween, om de verkregen opdracht uit te voe-
ren, wendde Raffles zich tot den koetsier:

„De persoon, die buiten mij nog mee zal rijden, zal
je rijtuig eenigszins vuil maken, want het slotwater
is nooit zoo heel zindelijk. Ge krijgt daarvoor van mij,
behalve het rijloon twee pond; neemt ge daar genoeg
mede?”

De koetsier grijsde en nam toestemmend zijn
hoed af.

„Welnu,” voegde lord Lister er aan toe, „help dan
een handje om den beschonken in het rijtuig te krij-
gen. De kerel komt daar juist met hem aan.”

Hij wees met een beweging van het hoofd naar den
hoek van de straat, waar de kerel juist aankwam.

Hij had den Japanees onder de beide armen gepakt
en sleepte hem hijgend over het trottoir naar het rij-
tuig.

De koetsier was van den bok geklauterd, en de beide
mannen gaven zich nu moeite, onder toezicht van
Raffles, den Japanees in het rijtuig te brengen.

Eindelijk hadden zij dit moeilijke werk volbracht.
Daarna gaf Lord Lister aan den straatslijper den be-
loofden shilling, den koetsier, die weer op den bok zat,
het adres van zijn villa in Regentstreet, zette zich naast
den kerel, die als een vormlooze hoop in den hoek van
het rijtuig lag en uit wiens kleeren het vuile water op
de kussens van het rijtuig droop; daarna reed men
heen.

Van den toren der Trinity-kerk hoorde men juist
vijf holle slagen, toen het rijtuig voor het huis in
Regentstreet stilhield.

Lord Lister belde en oogenblikkelijk hoorde men
beweging in huis.

Een zwakke lichtstraal drong door de vensters der
deur, die terstond geopend werd.

De oude kamerdienaar van den lord en Charly Brand
verschenen.

Ook de secretaris van den lord had naar het scheen,
een wandeling door het nachtelijk Londen ondernomen,
maar hij had geen succes gehad.

Raffles zei tot zijn vriend:

„Ik heb een gast meegebracht. Hij ligt in een hoek
van het rijtuig, is smoordronken en het vuile water
druipt van hem af.

Doet groote schorten voor en brengt hem in huis. Je
moet hem uitkleeden en hem een bad laten geven, op-
dat hij er weer eenigszins menscheijk uitziet.

Het vuil in de goten van White Chapel is vreeselijk.
Ik geloof, dat het hoog tijd wordt, dat de stedelijke

regeering van Londen deze zaak eens ter hand neemt.”

De beide mannen deden, zonder een woord te antwoorden en zonder hunne verwondering te uiten, zooals lord Lister hun bevolen had.

Zij deden groote schorten voor en sleepten, met behulp van den koetsier, den kletsnatten man in huis.

Na verloop van een uur lag de Japanner, zindelijk en voorzien van schoone kleeren, in bed en snorkte weldra zoo hard, dat de oude kamerdienaar, wiens vertrek grensde aan dat waarin de vreemdeling lag, gedurende den geheelen nacht geen oog meer dicht kon doen.

VIERDE HOOFDSTUK.

Op het spoor.

Den volgenden morgen zat lord Lister met zijn vriend Charly Brand aan het ontbijt.

Beiden rookten hun sigaretten en lazen de ochtendbladen van de „Times”.

Plotseling liet Charly de courant vallen en keek lord Lister eenige oogenblikken oplettend aan.

„Edward, hoor eens!”

Lord Lister keek op en zag zijn jongen vriend aan.

„Wat verlang je, my boy?”

De jonge man streek de asch van zijn sigaret af en zcheen over iets na te denken.

Na eenige oogenblikken zei hij:

„Wil je mij niet mededeelen, wat er met den jongen is voorgevallen, dien je gisteren hebt meegebracht?”

De Groote Onbekende haalde zijn schouders op.

„Voorloopig ben ik daar zelf nog niet genoeg mede op de hoogte, maar ik gevoel zeer goed, dat er met hem iets niet in den haak is.”

„Je bedoelt zeker, omdat de kerel een Japanees is?”

Lord Lister haalde nogmaals de schouders op zonder te antwoorden en Charly Brand raapte de courant weer op, omdat hij wel begreep, dat er op dit oogenblik uit den mond van zijn vriend toch geen nadere mededeelingen zouden volgen.

Een uur daarna zat Raffles in zijn studeervertrek en was daar met eenige werkzaamheden bezig.

Achter in het vertrek bevond zich de jonge Japanees, die door den ouden kamerdienaar in een livree gestoken was.

Hij was bezig, hier en daar stof af te nemen.

Lord Lister deed alsof hij vlijtig werkte; maar nu en dan bespiedde hij met behulp van een kleinen spiegel, dien hij in zijn hand hield, den jongen man en verheugde er zich in stilte over, dat deze zijn bezigheden zoo zorgvuldig verrichtte.

Als een kat liep Fu-Schimo geruischloos over het dikke tapijt van het eene meubelstuk naar het andere, verliet, zoodra hij zijn stofdoeken moest uitslaan, onhoorbaar het vertrek, om het eenige oogenblikken later even zacht weer te betreden.

Hij was bijna gereed met het stof afnemen der kostbare meubelen, toen lord Lister van zijn stoel opstond en, eenige schreden van Fu-Schimo verwijderd, tegen den schoorsteen leunde.

Het gezicht van den Japanner werd vuurrood, toen zijn heer hem met zulke scherpe blikken aankeek.

Gedurende de vijf uren, dat hij weer nuchter was, had hij zich alles herinnerd wat er den vorigen nacht was voorgevallen.

Hij zag zich weer, nadat hij het bureau van den advokaat ontvlucht was, wanhopig door de straten der city dwalen, voelde meer dan eens den vurigen wensch in zich opkomen, om zich onder een auto te werpen, enkel om er niet voortdurend aan te moeten denken, hoe zijn jonge lady uur aan uur onafgebroken aan het venster zat, om te vergeefs op haar bediende te wachten, die nog niet bij haar teruggekeerd was.

Fu-Schimo schudde op dit oogenblik onwillekeurig het hoofd. Hij geloofde, dat hij nooit meer in staat zou zijn, zijn meesteres onder de oogen te durven komen.

Want hij was ervan overtuigd, dat zij aan de gemeene streek van den advokaat nimmer zou gelooven, doch altijd zou gelooven, dat hij, Fu-Schimo, het geld òf verloren, òf verduisterd had.

Het was hem totaal onbegrijpelijk, hoe hij in dit huis en bij dezen gentleman gekomen was, met het bleeke gelaat en de groote slanke gestalte, dien hij nog nimmer in zijn leven had gezien.

En verlegen voor de groote, vorschende oogen van lord Lister, die nog altijd op hem gevestigd waren, wreef hij met zijn stofdoek zoo ijverig op een kostbaar meubelstuk, alsof hij geen plekje ervan wilde vergeten.

Eindelijk verbrak Raffles dit drukkende zwijgen.

„Zeg eens, mijn jongen, hoe ben je eigenlijk in de sloot van een zijstraat van de Houstonstreet geraakt? Wat heeft je er aanleiding toe gegeven, om je in een der beruchtste buurten van Londen zoo dronken te drinken? Jij, een Japanees, die toch tot het matigste volk der wereld behoort?”

Fu-Schimo slikte, alsof hij een prop in de keel had, die hij moest doorslikken.

Ten slotte bleef hem echter niets anders over, dan de geschiedenis met advokaat Jeffreys uitvoerig en naar waarheid te vertellen.

Hij had daar wel een half uur voor noodig, daar hij de wonderlijke dingen, die hij in dit privaatkantoor beleefd had, in de bloemrijke taal van zijn ras schilderde.

Raffles hoorde hem met gefronste wenkbrauwen aan, zonder hem met een enkel woord in de rede te vallen.

Het was hem onmiddellijk duidelijk, dat de Japanees de zuivere waarheid sprak! Hij noteerde het adres van het bureau van Jeffreys alsook dat der woning van lady Mabel Dennis.

Daarna zond hij den boy uit de kamer weg, waarna hij een geruimen tijd het vertrek op en neer liep, zooals hij dit gewoonlijk deed wanneer hij ernstig over iets nadacht.

Dienzelfden middag verliet een bejaard, eenvoudig gekleed man, wiens rood haar onmiddellijk zijn Iersche afkomst verried, de elegante villa in de Regentstreet.

Hij had een groote, zwarte portefeuille en een parapluie in de hand en scheen de een of andere agent van een groote verzekeringsmaatschappij te zijn, zooals er te Londen duizenden te vinden zijn.

Intusschen was het niemand anders dan lord Lister, die er thans mede begonnen was om in de geheimzin-

nige zaak, die de Japanees hem verteld had, nadere inlichtingen in te winnen.

Het weer was niet zoo onaangenaam als den vorigen avond, maar in plaats dat het regende, woei er een ijzige Novemberwind door de straten en joeg de voorbijgangers den motregen in het gezicht.

Toen Raffles in de Piccadillystreet 460 was aangekomen en naar de eerste etage keek, waar zich de kantoren bevonden, zag hij, dat er slechts nog één gaslicht brandde.

Dit licht moest uit het privaat-kantoor komen; door Fu-Schimo wist Raffles precies, waar zich dit kantoor bevond.

Het kwam hem voor, dat Jeffreys niet meer aanwezig, maar dat daar alleen nog mr. Smithson, de bureauchef, was.

Een minuut daarna trok lord Lister aan de schel, die zich naast het naambord bevond, waarop men las „Algernon Jeffreys, advokaat en notaris”.

Het duurde een poos, voordat de deur geopend werd, waarin de lange gestalte van den bureauchef verscheen.

„Wat verlangt u?” bromde hij. „Het spreekuur van mijnheer den advokaat is reeds lang voorbij.”

Raffles had den hoed van zijn roode pruik genomen en maakte verscheidene keeren een buiging voor den langen man.

„Vergeef mij, mijnheer,” zei hij met veranderde stem. „Ik heb een buitengewoon belangrijke zaak, waarover ik mijnheer den advokaat dadelijk moet spreken.

Uw chef weet reeds dat ik kom, hij moet echter mijn brief zoo laat ontvangen hebben, dat hij zeker geen tijd meer had, om een andere plaats voor ons onderhoud aan te wijzen.

Misschien bent u wel zoo goed om mij te zeggen in welke straat de privaat-woning van den advokaat is. Ik zal er dan dadelijk heengaan.”

Mr. Smithson keek den roodharigen bezoeker een poos aan en zette een verlegen gezicht.

„Ja, hoor eens, waarde heer, waar advokaat Jeffreys op dit oogenblik is — ik bedoel in welke woning hij zich bevindt — dat kan ik u niet bepaald zeggen.”

Raffles had aandachtig geluisterd en bliksemsnel een scherpen blik geworpen op het gelaat van den mageren man. Doch onmiddellijk nam hij weer een onderdanige houding aan.

„Vergeef mij, mijnheer, maar heeft de advokaat twee woningen in Londen?”

Mr. Smithson trok misnoegd de wenkbrauwen te

zamen. Hij ergerde er zich over, dat hij zich tegenover dezen vreemdeling zoodanig had uitgelaten, dat deze daardoor argwaan kon koesteren.

„Ga maar zelf onderzoeken, waar mijnheer de advocaat woont, en laat mij nu met rust, ik moet aan den arbeid.”

Voordat Raffles nog iets kon antwoorden, sloeg de zware deur krakend voor zijn neus toe.

Langzaam ging hij weer de trappen af en begaf zich naar de naastbijgelegen restaurant, waar hij zich een eenvoudig souper bestelde en zich het adresboek liet geven.

Hij keek met aandacht de lange rij der Jeffreys na, waarvan er in Londen eenige honderden wonen.

Eindelijk had hij zijn naam gevonden.

„Manchesterstreet 81,” fluisterde hij zachtjes, terwijl hij het adres in zijn notitieboekje schreef.

Een half uur later bevond hij zich in het bewuste huis, waar de notaris de geheele eerste etage bewoonde en hij zag, dat deze niet aanwezig was.

Hij ging naar den huisbewaarder en kreeg, door dezen een drinkgeld van een half pond sterling te geven, van hem te hooren, dat Jeffreys buiten dit nog twee andere woonhuizen bezat, waar hij echter weinig kwam, want hij hield zich den meesten tijd in de Manchester street op, waar zijn huis, naar de huisbewaarder mededeelde, vorstelijk was ingericht.

Raffles was voorloopig met deze mededeelingen tevreden, en ging naar het Strand, naar een van die lokalen, waar de meest bekende helers van juweelen wonen.

Het viel hem met zijn gewone geslepenheid niet moeilijk, met deze lieden, aan wie hij mededeelde, dat hij een der hunnen was, kennis te maken.

Hij noodigde eenigen van hen tot een diner uit, omdat hij, zooals hij lachend verklaarde, een uur geleden een grooten valschen steen aan een Turk had verkocht.

Voor zoo'n buitenkansje moest gefuifd worden.

De helers van juweelen vonden, dat Mc Melles, die naar hij verklaarde, meestal in de groote hoofdsteden van het vasteland werkte, een flinke kerel was.

Toen eerst verscheidene flesschen champagne leeggedronken waren, was het voor John C. Raffles niet moeilijk, gewaar te worden, dat Jeffreys in dezen kring algemeen voor zeer geslepen doorging.

„Wel,” riep mr. Brown, die eerst onlangs wegen zijn bijzondere „knapheid” in Duitschland zes maanden tuchthuisstraf ondergaan had: „ik zal blij zijn, als ik eerst alles geleerd heb, wat Jeffreys kan.”

Hij lachte hierbij en sloeg met zijn hand op de tafel, dat de champagneglazen rinkelden.

„Hij is een man van eer, een voorbeeld voor ons allen! Ik verzeker u, mr. Melles, dat u niet kunt gelooven, hoeveel geld de man verdient. Ik had het ook nooit voor mogelijk geacht, om samen met hem zaken te kunnen doen, als hij mij persoonlijk niet voor vol had aangezien.

Ik ben meer dan eenmaal van plan geweest, om de een of andere zaak in den steek te laten, om mij er nog bijtijds uit te redden.

Jeffreys werkt met een onverstoorbare kalmte en heeft nog onlangs een goede zaak gedaan. Ik geloof, dat hij er minstens 2000 pond sterling mee verdiend heeft. Er viel voor mij natuurlijk ook een aardig duitje af.

Zulke zaken doet hij minstens een paar keer per maand. Ik geloof, dat hij verscheidene millioenen bezit!”

Raffles had met belangstelling naar hem geluisterd, „Maar, mr. Brown, dat zijn toch erg gewaagde dingen, omdat de man advocaat is en hij bij de een of andere duistere zaak onmiddellijk door de politie kan gearresteerd worden.”

„Ja,” zei de heler van juweelen en begon daarbij te lachen, „als de man zoo dom was, als u misschien denkt, dan zou het met hem wel spoedig verkeerd gaan. Maar de kerel is zóó geslepen, dat wij allen, zooals wij hier zitten, nog van hem kunnen leeren.”

„Ja,” riep een derde er tusschen in, „de gentleman heeft drie woningen in Londen, die hij ieder onder een anderen naam bewoont.

Ze zijn alle drie telefonisch verbonden met zijn kantoor.”

De spreker boog een weinig over de tafel, om niet door alle omstanders gehoord te worden, en zei:

„Ik geloof, dat Smithson met zijn heer onder één hoedje speelt.

Als het gevaarlijk begint te worden, dan verschuift de een zich achter den ander, of Jeffreys verdwijnt spoorloos in een van zijn woningen.

Niemand weet, waar die zijn. Tenminste ik heb er tot dusverre te vergeefs naar gevischt, om ze te ontdekken.”

En zoo ging het gesprek verder, gedurende den loop waarvan het Raffles duidelijk werd, dat de eerbare mr. Jeffreys een zeer gevaarlijk misdadiger was, die zijn schurkenstreken verborg onder den dekmantel van een advocaat.

Lord Lister was er ook van overtuigd, dat de mede-

deelingen van Fu-Schimo de zuivere waarheid bevatten.

Er speelde een onheilspellend lachje om zijn mond, toen hij laat in den nacht naar zijn villa in Regentstreet terugging.

Hij overlegde, wat hij het eerst doen moest en kwam tot de overtuiging, dat hij haast moest maken, voordat

de advocaat tijd zou vinden om de juweelen van lady Mabel Dennis aan zijn vrienden over te doen.

Want als ze eerst in hun handen waren, dan kwamen ze zeker nooit weer te voorschijn. Dat stond voor Raffles vast, die op dezen avond van de helers van juweelen veel had geleerd.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een edele redder.

Het was den volgenden namiddag om vier uur. Het spreekuur van den advocaat was juist begonnen, toen zijn bureauchef bij hem in de kamer kwam en de deur voorzichtig en zorgvuldig achter zich sloot.

Vervolgens ging hij vlak bij het schrijfbureau staan en, terwijl hij een visitekaartje voor den notaris neerlegde, zei hij op fluisterenden toon:

„Ik zou u aanraden, mr. Jeffreys, om de dame binnen te laten, anders zouden wij in opspraak kunnen komen.”

De notaris las het kaartje, waarop de naam „Mabel Dennis” stond.

Hij gevoelde zich niet op zijn gemak. Hij was in weerwil van de lichtschuwe zaken, die hij achter de schermen van zijn beroep nu reeds sedert jaren dreef, toch nog steeds niet ongevoelig genoeg geworden, om het niet onaangenaam te vinden, dat hij nu het jonge meisje ontvangen moest, aan wie hij haar laatste eigendommen ontstolen had.

Hij keek eenige oogenblikken naar het kaartje en wist niet wat hij doen zou.

Maar mr. Smithson, die veel menschenkennis bezat, trachtte hem over te halen om de dame in ieder geval binnen te laten.

Ten gevolge daarvan zei Jeffreys eindelijk:

„Welnu dan, Smithson, zeg aan de lady, dat zij kan binnenkomen; maar sluit de deur naar mijn privaatkantoor niet geheel, opdat ik jou, als het noodig is, tot getuige heb.”

Zij wisselden een vertrouwelijken blik, waarna Smithson het vertrek verliet om de lady binnen te laten.

Zij aarzelde een oogenblik, voordat zij op den stoel, naast dien van Jeffreys, ging zitten.

Er verliepen eenige oogenblikken voordat Mabel Dennis de reden van haar bezoek kon te kennen geven.

Eindelijk zei zij:

„De oorzaak van mijn bezoek, mijnheer de advocaat, zal u wel duidelijk zijn, als ik u mededeel, dat ik de 20,000 pond sterling niet ontvangen heb, niettegenstaande ik u reeds eergisteren de kleinnoodiën toezond.

Ook mijn boy is spoorloos verdwenen, zonder dat ik weet, wat hem daartoe aanleiding gaf.”

De advocaat ging achterover in zijn leuningstoel zitten, sloeg de beenen over elkaar en hield zijn hoofd een weinig voorover.

Het was voor dezen misdadiger ondragelijk, de angstige blikken van zijn bezoekerster te ontmoeten.

Eindelijk hief hij, alsof hij tot een besluit gekomen was, het hoofd op en zei, zijn wenkbrauwen fronsend:

„Uw boy, lady!... bij hem moet u de oplossing zoeken van deze zaak, die mij diep bedroeft, hoewel ik geheel op de hoogte ben.”

Nu keek de lady verbaasd op.

„Mijn boy? Ik weet niet, mijnheer de advocaat, hoe ik dat opvatten moet.”

Smeevend stak zij hem de hand toe.

„O, mr. Jeffreys, als u mij dit geheim kunt oplos-

sen, pijnig mij dan niet langer. De beide laatst verlopen dagen — o, u kunt u niet voorstellen hoeveel ik geleden heb! Ik ben bijna geen mensch meer. Ik heb mijn gedachten bijna verloren. Ik loop rond als een krankzinnige en hoop nog iedere minuut, dat mijn bediende terugkomt.

Als u wist hoeveel het mij gekost heeft om bij u te komen, dan zoudt u begrijpen waarom ik daarmede zoo lang gearzeld heb."

Zij liet haar handen weder zinken en keek naar den grond; zij had tranen in de oogen en sprak fluisterend:

„Wat is er met mijn boy gebeurd, mijnheer de advocaat?"

Ik bid u, zeg mij dat!"

„Uw bediende, lady, heeft het geld dat ik hem voor u tegen ontvangst der kleinnoodiën meegegeven heb, verduisterd en was gisteren weer bij mij om het mij met geweld en onder allerlei bedreigingen ten tweeden male af te persen.

Ik weet natuurlijk niet, wat hij met de 20,000 pond gedaan heeft.

Mijn bureauchef, mr. Smithson, is getuige van al hetgeen er is voorgevallen. Buiten hem zijn er nog eenige van mijn cliënten, die er bij tegenwoordig geweest zijn en die te vergeefs getracht hebben hem vast te houden, toen hij wilde ontluchten, zoodra hij zag dat hij verloren spel had. Een van deze getuigen is overste van een regiment lanciers; hij is een lord en lid van het Hoogerhuis.

Ik geloof, lady, dat deze getuigen voldoende zullen zijn om de waarheid van mijn beweringen te bevestigen!"

Hij stond plotseling op en liep met groote stappen het vertrek op en neer.

„Ik wil u niets onaangenaams zeggen, lady Dennis, maar — als ik geweten had, dat ik zooveel onaangenaamheden zou ondervinden, doordat ik u een dienst bewezen heb" — hij ging nu vlak voor haar staan en schudde het hoofd — „hoe gaarne ik ook bereid ben om ieder, die mij noodig heeft, te helpen — dan had ik uw kleinnoodiën niet willen hebben."

Het jonge meisje keek wanhopend voor zich heen. Zij was zóó onder den indruk van het gehoorde, dat zij eenige minuten noodig had om te kunnen antwoorden.

Eindelijk stamelde zij:

„Maar, mijnheer de advocaat, mijn bediende was tof dusverre de getrouwste en meest oppassende persoon, dien men zich denken kan.

Zou hij nu de 20,000 pond sterling, waarvan hij wist

dat mijn geheele bestaan afhing, verduisterd hebben? Dat kan ik niet gelooven!"

Jeffreys ging weer zitten en zei met een boosaardig gezicht:

„Wat u daar zegt, is niets minder dan dat u twijfelt aan mijn eerlijkheid en rechtschapenheid!"

Ik wil gaarne bekennen, dat u zich in een wanhopigen toestand bevindt en daardoor een weinig uw zelfbeheersching verloren hebt. Maar ik ben het aan mij zelf verplicht, u dringend te verzoeken om uw woorden voorzichtiger te kiezen.

Daardoor alleen kunt u het vermijden u zelf onaangenaamheden te berokkenen, die uit zulke ondoordachte woorden zouden kunnen voortvloeien!"

Het jonge meisje keek hem aan.

„Vergeef mij, mijnheer," stamelde zij. „Het was verre van mij, u te willen beleedigen.

Ik zou u intusschen hartelijk dankbaar zijn, als u mij den weg zoudt kunnen aanwijzen, waarlangs ik mijn geld zou kunnen terugkrijgen."

Er lag in de stem van den heer Algernon Jeffreys een vaderlijke, welwillende toon, toen hij antwoordde:

„Kindlief! — ik mag u zoo immers wel noemen, want ik ben een bejaard man, terwijl gij nog een jong meisje zijt — de eenige weg, dien ge thans kunt inslaan, is om u naar Scotland Yard, het hoofdbureau van politie in Londen, te begeven.

Vervoeg u tot den inspecteur van politie Baxter, deel hem de toedracht der zaak mede en deze heer zal zeker al het mogelijke doen om u weer aan uw geld te helpen."

Het jonge meisje schudde bedroefd het hoofd.

„U bent zeer vriendelijk, mijnheer de advocaat, maar dien weg wil ik niet bewandelen. Het stuit mij tegen de borst, om mijn zaken aan de groote klok te hangen en ik betwijfel het ook, of ik er daardoor kans op heb mijn geld terug te krijgen.

„Indien mijn bediende zich inderdaad aan deze trouweloosheid heeft schuldig gemaakt, dan was hij zeker ook sluw genoeg met het verduisterde bedrag onmiddellijk Londen te verlaten."

Er ontstond een oogenblik stilte.

Jeffreys stond op en zei:

„Mijn waarde lady, ik begrijp het, dat u dezen weg niet gaarne wilt inslaan. Daarom wil ik nog iets trachten te doen en persoonlijk uitvorschen waar uw bediende zich thans ophoudt.

Door mijn betrekking sta ik in relatie met de privaate detective-instellingen alhier; ik hoop, dat het door mijn

tusschenkomst gelukken zal met succes voor u te werken.

Het spreekt van zelf, dat ik, met het oog op den toestand waarin gij u door de schurkenstreken van uw bediende bevindt, voor mijn werkzaamheden geen belooning verlang en geen onkosten terug wensch te hebben.

Als het mij gelukken mocht, u het geld terug te bezorgen, dan acht ik mij, door de satisfactie die ik daardoor ondervind, genoegzaam betaald."

Hij reikte Mabel Dennis, die opgestaan was, de hand en het jonge meisje boog zich voorover en drukte daarop een kus.

„U bent waarlijk een edel mensch, sir Jeffreys," fluisterde zij ontroerd; „God zal u duizendmaal beloonen!"

„Komaan, lady," antwoordde Jeffreys, terwijl hij haar naar de deur begeleidde, „wat ik doe, is niets dan

menschlievendheid en ieder weldenkende zou in mijn geval evenzoo handelen."

Daarop verliet de lady het kantoor en de advocaat, notaris en heler van juweelen Jeffreys, wreef zich de handen en ging welgemoed naar zijn privaat-kantoor terug.

De zaak klopte volkomen. Hij achtte zich gelukkig, in lady Mabel Dennis zulk een onnoozel persoon aangetroffen te hebben.

In het voorvertrek heerschte eveneens een opgewekte stemming, want mr. Smithson — de evenknie van zijn meester — had een sigaar opgestoken en berekende met vergenoegde blikken hoe groot zijn aandeel zou zijn in deze affaire van sir Jeffreys.

Want tusschen deze beide mannen van eer bestond een stilzwijgende overeenkomst, zoodat geen van hen een zaak kon afsluiten, zonder dat de ander zijn aandeel in de *zuivere winst* kreeg.

ZESDE HOOFDSTUK.

Een nachtelijk bezoek.

„De duivel mag mij halen, Edward, als je deze ingewikkelde zaak tot een goed einde brengt", zeide Charly Brand, terwijl hij met lord Lister langzaam langs het Strand liep.

„Te oordeelen naar hetgeen je mij verteld hebt, schijnt deze advokaat een parel van zijn stand te zijn. Meen je, dat de kerel dom genoeg zal zijn, zich zijn buit door jou weer te laten ontnemen?"

„Zoo gemakkelijk niet, waarde Charly", antwoordde Raffles, terwijl hij de paleizen bekeek, die langs het Strand stonden.

„En heb jij reeds een plan gemaakt, waarnaar je handelen wilt, Edward?"

Raffles schudde het hoofd en zei:

„Laat ons het gesprek daarover uitstellen, totdat de zaak beklonken is, Charly. Ik stel er op dit oogenblik veel meer belang in om te weten te komen, in welke van zijn woningen de notaris zich gewoonlijk ophoudt.

Ik heb hedenavond een zeer belangrijke vergadering in de Yacht Club, die ik in geen geval verzuimen mag.

Een Duitsch professor spreekt daar over de resultaten van de diepzee-onderzoekingen van vorst Albert van Monaco, die zooals je weet, een groote autoriteit op dit gebied is.

Ik zou deze lezing, die mij veel belang inboezemt, niet gaarne verzuimen. Maar ik ken jou te goed, dan dat ik jou heb willen verzoeken, mij daarheen te begeleiden. Want je zoudt je zeker vervelen."

„Je zult wel gelijk hebben, Edward", zei Charly lachend. „Een bezoek aan het nachtelijke Londen, al is het alleen aan de bars en wijnsalons, of aan de huizen van ontucht en kroegen der misdadigers, interesseert mij veel meer, dan een droge, wetenschappelijke vergadering.

Ga dus gerust alleen naar de Yachtclub en naar den Duitschen professor. Heb je mij misschien iets

te belasten, dan ben ik met genoeg tot je beschikking."

Lord Lister bedacht zich eenige oogenblikken.

Eindelijk zei hij:

„Ja, ik heb je iets op te dragen, Charly. De vraag is maar, of je lust hebt, het uit te voeren, omdat het niet bijzonder interessant is. Ik bedoel, interessant naar jouw zin, die slechts avontuurtjes en allerlei kleine gevaren, waarbij het hoofdzakelijk op lichaamskracht aankomt, wilt najagen."

„En welk een opdracht is dat?" vroeg Charly Brand, zonder buitengewoon nieuwsgierig te zijn.

Lord Lister was met zijn vriend in een café gegaan, dat aan het andere eind van het Strand stond. Zij namen daar plaats en bestelden ieder een kop thee.

Eerst toen de thee voor hen stond en de kellner zich verwijderd had, beantwoordde Lord Lister de laatste tot hem gerichte vraag.

„Ik draag je dan op, dat je den namiddag en avond, ja misschien ook den nacht er voor gebruiken moet, om alles nauwkeurig uit te vorschen omtrent de levensgewoonten van Jeffreys.

Ik kan je vooraf niet zeggen, op welke wijze je deze onderzoekingen moet verrichten. Dat moet je zelf beoordeelen."

Charly Brand was met deze opdracht van zijn vriend en meester niet buitengewoon ingenomen. Hij wist waarlijk wel iets prettigers, dan bij huisbewaarders, portiers en dergelijke lieden te informeren naar iemand, die te oordeelen naar alles wat Charly Brand van hem gehoord had, niet waard was om met den voet weggeschopt te worden.

Maar het sprak toch ook vanzelf, dat hij zich dadelijk bereid verklaarde om de opdracht van Lord Lister uit te voeren.

Met eenigszins gedempte stem trachtte Lord Lister zijn secretaris middelen aan de hand te doen, waardoor het dezen misschien gemakkelijker zou worden, zijn doel te bereiken.

Toen Charly Brand een uur later van Lord Lister scheidde, zei hij, terwijl hij hem de hand reikte:

„Door dat, Edward, wat je mij zoeven hebt uitgelegd, krijgt de geheele geschiedenis een geheel ander aanzien, en ik gevoel reeds een bijzondere belangstelling voor dezen Sir Jeffreys."

„En stel je dan niet het minste belang in Lady Mabel Dennis?" vroeg Lord Lister lachend.

Charly Brand verwijderde zich nu, zonder een woord verder te zeggen en verliet het café, waarin Lord

Lister nog achterbleef om de couranten van het Vasteland te lezen.

— — — — —
Advokaat Jeffreys stond achter de gordijnen van zijn salon in de Manchesterstreet en keek naar de straat, waar juist de lantaarns werden opgestoken.

Het was duister in de kamer, zoodat men de voorovergebogen gestalte van den notaris niet herkennen kon.

„Drommels!" sprak hij bij zichzelf. „Ik wil er mijn hoofd wel op verwedden, dat de kerel, die daar ginds heen weer loopt, iets tegen mij in het schild voert."

Jeffreys ging nog dicht bij het venster, zette het lorgnet op en keek onophoudelijk naar den man, die zijn aandacht zoozeer getrokken had.

Hij dacht een oogenblik aan den gentleman met het roode haar, die hem eenige avonden te voren voor een particuliere zaak wilde spreken en die hem zoowel door zijn portier als zijn bureauchef nauwkeurig geschilderd was.

Hij vergeleek met dezen thans den man, die nog steeds onvermoed, alsof hij op iemand wachtte, de straat op en neer liep.

Hij bleef telkens een oogenblik staan voor het huis No. 81 in de Manchesterstreet.

Jeffreys schudde het hoofd.

Met den geheimzinnigen bezoeker van den vorigen avond had de kerel geen overeenkomst.

Hij, die daar de straat op en neer liep, was groot en slank, elegant gekleed en scheen alles te zijn behalve een agent eener levensverzekering of een ambtenaar.

Maar niettegenstaande dit bleef de advokaat steeds argwaan koesteren.

„Reeds sedert twee dagen bemerk ik, dat iemand mij bespiedt", dacht hij.

„Of dit met de zaak-Dennis in verband staat, of dat de man een gewoon misdadiger is, die eerst mijn levensgewoonten wil kennen, voordat hij in mijn afwezigheid in mijn woning wil dringen, dat weet ik niet.

Maar ik zal in ieder geval probeeren om den vos in de val te lokken."

Met een ironisch lachje draaide hij al de electrische lichten in zijn huis op, zoodat de stralen door de vensterruiten op straat vielen en zonder twijfel ook opgemerkt moesten worden door den op en neergaanden man.

De advokaat liet de lichten ongeveer tien minuten

branden; gedurende dien tijd zocht hij allerlei bezigheden in zijn woning en haalde onder anderen uit de lade van zijn schrijfbureau een zesloops ongeladen revolver, die hij tegen zijn gewoonte van scherpe patronen voorzag.

Daarna stak hij haar in een van zijn zakken, overtuigde er zich van dat de tien minuten, gedurende welke hij het licht had laten branden, verstreken waren en draaide toen het electriche licht weer uit, waardoor onmiddellijk een diepe duisternis in het huis ontstond.

Door nogmaals op straat te kijken, overtuigde hij er zich van, voordat hij zijn woning verliet, dat de verdachte persoon steeds op en neer wandelde.

Toen hij buiten kwam, bleef hij een oogenblik staan, opdat de spion tijd genoeg zou vinden om hem op te merken; daarna ging hij dwars over de straat naar den anderen kante teneinde langs den wachtenden persoon de straat door te loopen.

Om den persoon den indruk te geven, dat nu alles veilig was, nam hij den voorzichtigheidsmaatregel om den koetsier van een voorbijgaand rijtuig te roepen.

Aan dien koetsier gaf hij het adres op van een verafgelegen straat en sprak zoö luid, dat de wachtende persoon het duidelijk verstaan kon.

Daarna reed hij weg.

Het was een goede zet op het schaakbord, den ver-

meenden spion zodoende te laten vermoeden, dat hij nu veilig aan het werk kon gaan en toen hij, slechts eenige straten verwijderd, onder het voorwendsel iets vergeten te hebben, het rijtuig weer verliet, kwam er een zegevierend lachje op zijn gelaat, vooral toen hij den geheimzinnigen vreemdeling in de Manchesterstreet niet meer ontwaarde.

Hij bemerkte spoedig, dat uit het studeervertrek in zijn woning een zwakke lichtstraal viel, zoodat iemand er licht moest ontstoken hebben.

Deze persoon kon natuurlijk niemand anders zijn dan de wachtende gentleman van zooeven!

Zijn brandkast stond in het studeervertrek!

„Staan de zaken zoo?” dacht Jeffreys, die er zeer tevreden over was dat zijn vermoeden juist scheen te zijn.

Hij stak de straat over en ging in de restauratie, die tegenover zijn huis stond; daar bestelde hij een glas whisky, dat hij, terwijl hij aan de tafel achter het venster zat, kalm leegdronk.

Om nu reeds naar zijn huis te gaan en den ongevraagdten bezoeker te overvallen, zou zeker te vroeg zijn.

De man moest eerst aan zijn werk begonnen zijn en zich volkomen veilig achten. Dan zou de verrassing des te grooter zijn.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Het Indisch tapijt.

Er was een lachje op het gelaat van Raffles gekomen, toen hij het weggrollend rijtuig, waarin sir Jeffreys zat, nakeek.

„Wel,” dacht hij en wierp een half opgerookte sigaret op straat, „de kerel is nogal toegevend, dat hij mij in dit ellendige weer niet al te lang laat wachten.”

Hij stapte het huis in de Manchesterstreet 81 binnen en ging naar de eerste étage, die hij reeds kende door zijn bezoek van voor twee dagen.

Hij bleef een oogenblik luisterend staan, om te hooren of er misschien ook iemand aanwezig was.

Daarna haalde hij een eigenaardigen sleutel voor den dag, drukte op den knop van zijn electrische zaklantaarn en stak den sleutel in het sleutelgat.

Een krachtige ruk en hij stond in de keurig ingerichte vestibule.

Zonder gedruisch te veroorzaken, deed hij de deur weer op slot, voordat hij nogmaals door de woning was gegaan, teneinde haar goed op te nemen.

Hij was verwonderd over de pracht van de zeven vertrekken, die de advocaat bewoonde.

De salon was geheel in rococo-stijl; in den eenen hoek daarvan stond een groote concertvleugel van zwart ebbenhout.

Toen Raffles het slaapvertrek van sir Jeffreys binnentrad, moest hij onwillekeurig lachen om de weelde die daar heerschte.

Het bespottelijkst vond hij een rose zijden ledikant-behangsel, waarvan de linker- en rechtervleugels, van Lyonsche zijde vervaardigd, door zwevende engelen gedragen werden.

Het groote ledikant, dit zag Raffles dadelijk met kennersoogen, was echte Fransche stijl uit den tijd van Lodewijk XIV en was minstens honderd pond sterling waard.

Lord Lister ging nu naar het studeervertrek.

Een kostbaar Indisch tapijt versierde den vloer en gaf aan het vertrek een elegant voorkomen.

Tegen den eenen muur stond een groote boekenkast, waarin een massa boeken van wetenschappelijken aard opgesteld waren.

Het schrijfbureau nam de halve breedte van het vertrek in beslag, een groote ebbenhouten tafel en eenige prachtige schilderijen waren in het vertrek aanwezig, waarbij de brandkast, die in een hoek van het vertrek stond, met haar ijzeren beslag, niet goed paste.

Lord Lister had dit alles bekeken, toen plotseling de telefoon, die op het schrijfbureau stond, zich liet hooren.

Het gezicht van den „Grooten Onbekende” nam een loerende uitdrukking aan. Hij begon te overleggen.

Hij aarzelde slechts een oogenblik, toen nam hij het toestel op.

„Hallo!” riep hij en gaf een heeschen klank aan zijn stem, waardoor zij onherkenbaar werd.

„Spreek ik met sir Jeffreys?” vroeg een zachte stem, die kennelijk aan een vrouw behoorde.

„Yes lady,” antwoordde lord Lister.

„Bent u persoonlijk aanwezig, sir Jeffreys?” werd er met zooveel ongeduld gevraagd, dat de Grooten Onbekende er vreemd van opkeek.

„Wel, lady, ik ben eerst tien minuten geleden van mijn bureau gekomen.”

„O zoo! Nu begrijp ik het! Ik had eerst uw bureau opgebeld, maar kreeg daar geen aansluiting. De verbinding was zeker reeds afgesloten.”

„Uw vermoeden is juist, lady,” gaf Raffles ten antwoord, „waarmede kan ik u dienen? En met wie spreek ik?”

„Hier Mabel Dennis! Kan ik u dadelijk spreken, mijnheer de advocaat?”

„Wel, lady, u treft het zeer goed, omdat ik juist hedenavond geen bezigheden heb en thuis blijf. Ik weet weliswaar niet, waar u zich tegenwoordig bevindt, maar als het u niet te veel moeite is en u misschien in de nabijheid van mijn woning bent, dan zou het mis-

schien het beste zijn, indien u bij mij wildet komen. — Hij was verrast bij het zien van haar edele gelaats-

Ik ben hier geheel alleen, zoodat u niet behoeft te vreezen door iemand beluisterd te worden."

„Goed, sir Jeffreys, ik ben binnen vijf minuten bij u. Ik zal een rijtuig nemen."

Lord Lister legde nu het toestel neer, ging zitten en stak een sigaret op.

Terwijl hij bedaard zat te rooken, begon hij te overleggen.

Het was toch eigenlijk een merkwaardig toeval, dat Mabel Dennis, met wier zaken hij zich sedert verscheidene dagen zoo ijverig bezighield, juist op dit oogenblik, nu hij zich in de woning van den advokaat bevond, hier opbelde.

Hij wist immers nog niet, hoe de zaak verder loopen zou. Hij vormde ook geen plan, maar vertrouwde, gelijk zoo dikwijls, ook nu weer op zijn goede genius, die hem wel op den rechten weg zou brengen.

Hij had zijn sigaret nog niet half opgerookt, toen er aan de deur gebeld werd.

Raffles stond op, ging naar de deur en opende die, om Lady Mabel Dennis binnen te laten.

Het kwam hem bij deze gelegenheid goed te pas, dat hij veel op Algernon Jeffreys geleek. Zij hadden beiden een typisch Engelsch gezicht en even lange gestalte.

Slechts de manier waarop zij zich kapten was verschillend.

Want terwijl Lord Lister de scheiding in het midden droeg, had de advokaat die op de linkerzijde van het hoofd.

Raffles had dit bij het binnentreden der woning reeds dadelijk gezien aan de photographie, die op het schrijfbureau van den advokaat stond.

En het sprak vanzelf dat hij, met behulp van een zakkammetje, slechts eenige oogenblikken noodig had, om dit te veranderen.

Dit gelukte hem des te beter, daar de kantoorlamp slechts een zeer mat licht afwierp, waardoor het iemand, die den advokaat slechts eenmaal gezien had, onmogelijk was, de beide personen dadelijk van elkander te kunnen onderscheiden.

Daardoor was het ook verklaarbaar, dat Mabel Dennis den „Grooten Onbekende" voor Jeffreys hield, toen zij in het studeervertrek kwam en met een lichten zucht, op aanwijzing van Lord Lister, op een stoel plaats nam.

Er ontstond eerst een oogenblik van stilte.

Lord Lister was weer voor het schrijfbureau gaan zitten en keek zwijgend naar het jonge meisje.

trekken.

Hij bemerkte dadelijk den lijdenstrek, die om haar fijnbesneden mond lag en die getuigde van slape-looze nachten en zware zorgen. Hij was zoo verdiept in zijn gedachten daarover, dat hij eenigszins verschrikt opkeek, toen de lady tot hem zei:

„Ik hoop, dat u mijn laat bezoek zult verontschuldigen, mijnheer de advokaat. Maar ik ben tot nu toe zonder eenig bericht van mijn bediende en van u.

Als u den toestand in aanmerking neemt, waarin ik mij thans bevind, dan zal het u wel duidelijk zijn, dat ik er dringend naar verlang, iets naders over den stand van zaken te vernemen.

En toch zou ik u niet op zulk een laat uur met mijn privaatzaken lastig zijn gevallen, wanneer ik niet bij mij zelf gedacht had, dat juist bij deze zaak bekwame spoed noodwendig is."

Zij keek hem aan met een blik, alsof van zijn antwoord de beslissing van haar toekomst afhing.

Lord Lister overlegde.

Uit de woorden van de lady meende hij bepaald te mogen opmaken, dat zij reeds eenmaal bij Jeffreys geweest was en dat die haar zijn bijstand had beloofd.

Zijn bijstand — terwijl hij zelf de dief en misdadiger was.

Lord Lister begon te lachen.

Om tijd te winnen stond hij op, stak een sigaret aan en liep in het vertrek op en neer, alsof hij over ieder woord nadacht.

Eindelijk ging hij weer naar het schrijfbureau en zei uitdrukkelijk, opdat het jonge meisje geen argwaan zou krijgen:

„Ik sta ook heden nog op hetzelfde standpunt, dat ik van het begin af aan heb ingenomen, mylady.

Ik ben van meening, dat de allergrootste spoed hier een hoofdvereischte is.

Als ik mij niet vergis, dan heb ik reeds de mogelijkheid uitgesproken, dat men het u aangedane onrecht weer goed kon maken."

Deze woorden sprak hij langzaam en voorzichtig uit.

Hij wilde het terrein verkennen en het meisje een bekentenis ontlokken, door middel waarvan hij eindelijk gelegenheid zou vinden, om alles duidelijk te begrijpen.

In de oogen van Mabel Dennis kwam een levendige uitdrukking.

„Zeker, mijnheer de advokaat, u hebt van meer-

Deze detective-kantoren gesproken, waarmede u, door uw beroep, in nadere relaties staat en wier hulp u wilde inroepen, om mij de 20,000 pond, die mijn bediende verduisterd heeft, terug te verschaffen."

Nu wist Lord Lister genoeg.

Hij kreeg zijn kalmte terug en terwijl hij aandachtig naar zijn vingertoppen keek, antwoordde hij:

„U kunt wel denken, lady, dat ik in dien zin reeds stappen heb gedaan.

Ik wil niet gaarne spreken voordat de tijd daarvoor gekomen is, maar ik geloof, dat ik u nog heden den uitslag van mijn bemoeiingen kan mededeelen."

Het gezicht van het jonge meisje begon te stralen van vreugde.

„O, Sir Jeffreys, als u dat gelukken zou, — dan zou ik u eeuwig dankbaar zijn!"

Zij maakte een beweging, alsof zij naar hem wilde toesnellen, maar bleef als verlamd zitten.

Ook lord Lister, die juist weer was opgestaan, werd door een hevigen schrik bevangen.

Onwillekeurig had hij naar de deur gekeken en zag daar een op hem gerichte revolver, wier loop door het licht beschenen werd.

Achter de revolver keken hem met dreigenden blik twee oogen aan, die tot een gezicht behoorden, dat hij, terwijl hij nog op de straat heen en weer wandelde, had gezien.

Het was de advocaat Jeffreys, die vroegtijdig teruggekeerd was en wiens vuist het wapen omklemd hield.

In het vertrek heerschte een pijnlijke stilte.

Lady Mabel Dennis kreeg onwillekeurig een gevoel, alsof een paar sterke vuisten haar de keel dichtsnoerden, zoodat zij moest stikken.

Zij wist niet wat zij nu denken moest, maar zij gevoelde instinctmatig, dat hier thans iets voorviel wat ook voor haar gevaarlijk kon zijn.

Lord Lister stond nog altijd roerloos als een standbeeld bij het schrijfbureau en keek naar de deur.

De beide mannen keken elkaar aan.

In beider gelaatstreken lag een uitdrukking van vastberadenheid.

Om Raffles' lippen verscheen een glimlachje.

De advocaat zag dit. De koelbloedigheid, die daar in lag uitgedrukt, joeg hem het bloed door de aderen.

Hij boog eenigszins voorover en zijn oogen schoten vonken.

„Drommels! dan heb ik toch gelijk gehad!"

Hij liep een paar schreden vooruit, zoodat hij juist op het einde van een kostbaar Indisch tapijt te staan

kwam, waarvan de wonderbare schoonheid boven al de mooie meubels uitblonk.

Intusschen was de mond van de revolver voortdurend op den „Groote Onbekende" gericht.

„Ik ken je," zei hij met een spottend lachje. „Sedert drie dagen heb je mijn spoor gevolgd. Je hebt mij onder het voorwendsel, dat het privaataangelegenheden gold, vervolgd, je hebt een jongmensch achter mij aan gestuurd, die er zich een geheelen nacht mede heeft beziggehouden, om mijn gewoonten, door omkoopning van andere lieden, gewaar te worden.

Zooals je ziet, weet ik dat alles. Mij ontbreekt alleen nog, je naam te weten."

Lord Lister begon nog harder te lachen, toen hij voor den advocaat een kleine buiging maakte en hem antwoordde:

„Mijn naam mag u niet langer onbekend blijven, sir Jeffreys: Ik ben — Raffles!"

De notaris maakte een beweging, alsof hij een paar schreden terugwijken wilde.

Maar de zesloops revolver en het feit, dat de andere volkomen weerloos voor hem stond, gaven hem zijn kalmte terug.

„Raffles!" herhaalde hij. „Jij bent dus de Groote Onbekende, de schrik van Scotland Yard! En je bent mij in den weg getreden?"

Dat is een groote eer voor mij — Raffles, die zich voor mijn zaken en persoon interesseert!"

„Maar slechts in zoover, dat ik deze jonge dame" — en lord Lister wees hierbij op Mabel Dennis, die hem bij het noemen van den naam Raffles met groote oogen aankeek, „dat ik haar weer aan haar kleinnoodiën helpen kan, die jij, schurk, den Japanees ontnomen hebt."

„Dat is een leugen!" schreeuwde de notaris en nam nu de rol aan van iemand, die zich verdedigen wilde, ofschoon hij op dit oogenblik met zijn revolver de macht van den sterkste bezat.

Lord Lister keek hem met verachting aan en zei:

„Natuurlijk, je bent ook nog laf, evenals alle misdadigers. Maar je ontkennen baat je niet, want de Japanees bevindt zich nu in mijn huis en ik weet ook, dat ik uit die brandkast daar, de kleinnoodiën van lady Mabel Dennis te voorschijn zal halen, zoodra ik de kast geopend heb."

Het gezicht van Jeffreys werd bleek van woede.

„Maar die zal je nooit openen," riep hij, zonder te bedenken dat hij zich daardoor verried. „Want binnen vijf minuten zult ge er niet meer zijn, dan zal ik je met behulp van deze revolver, die ik hier in mijn

hand heb, uit de rij der levenden weggevaagd hebben!"

Lord Lister haalde de schouders op.

Jeffreys keek eenige oogenblikken naar zijn slachtoffer en zei toen:

„Raffles! vergeet niet wat ik zoeven gezegd heb: — ik geef je vijf minuten tijd! Binnen deze vijf minuten moet je mij een verklaring geven, dat je wederrechtelijk in mijn woning gedrongen bent, dat je mij bedreigd hebt en ik daarom het recht heb, mij te verdedigen en je neer te schieten.

Als je deze verklaring hebt ondertekend en de vijf minuten nog niet verstreken zijn, dan mag je de rest van den tijd gebruiken om de een of andere particuliere zaak, die je nog op het hart hebt, schriftelijk te kennen te geven."

Hij begon weer te lachen.

„Elke schriftelijke verklaring is volkomen geldig, omdat zij ten huize en in tegenwoordigheid van een notaris geschiedt.

„Ik wil zooveel door de vingers zien, dat ik zelfs je laatsten wil met mijn naam zal ondertekenen."

Hij zweeg en scheen op een antwoord van Raffles te wachten.

Maar deze bleef roerloos staan.

In zijn frok, wit overhemd, verlakte laarzen, en met een sigaret in de hand, — leunde hij tegen het schrijfbureau en keek dan eens weer naar het woedende gezicht van den advocaat of naar Mabel Dennis, die, als verstijfd van schrik over de vreeselijke scène, op haar stoel zat.

„Heb je gehoord, wat ik gezegd heb?" zei de advocaat tot den Grooten Onbekende.

Deze knikte toestemmend met het hoofd.

„Volkomen, sir Jeffreys, ik begrijp alleen niet, wat u er aanleiding toe kan geven om mij neer te willen schieten."

Zijn stem was kalm, alsof hij in de club, of in een restauratie aan het Strand zat.

„Niet alleen, dat je mij bedreigt," zei de advocaat, „maar je hebt mij zoeven zelf verklaart, Raffles te zijn. De gevreesde Raffles, op wien de politie van de heele wereld sinds twee jaar te vergeefs jacht maakt heeft, zonder hem te kunnen vatten!

Welnu — dan zal ik hem vatten, ik zal de wereld verlossen van dezen schrik der menschheid. Daarom en omdat ik weet, dat je je niet vrijwillig overgeeft, zal ik je neerschieten en ik ben er zeker van, dat de geheele wereld, bij het vernemen van je dood, ruimer ademen zal."

„Misschien slechts dat gedeelte der wereld, dat vol schurken en misdadigers zit," antwoordde Raffles, „en tot die misdadigers behoor jij ook, sir Jeffreys, je kunt met trots beweren, een der eersten onder hen te zijn.

De heldendaad, die ge jegens lady Dennis hebt uitgehaald, legt uw karakter geheel bloot.

Ik geloof dan ook zeker, dat de wereld meer reden had om te juichen, als niet ik, maar gij den laatsten adem uitblaast."

De advocaat lachte. Het was de ruwe lach van een man, die zich heer en meester gevoelt tegenover zijn vijand.

„Laat ons dit gesprek eindigen," zei hij kortaf, „en er niet over strijden, wie van ons beiden de grootste misdadiger is.

Mijn eergevoel strekt zich niet zoo ver uit om het tegen je op te nemen."

De advocaat, die nog steeds de revolver in zijn rechterhand hield, haalde met zijn linkerhand het horloge uit zijn vestzak en keek daarop.

„Het is vijf minuten voor acht, mr. Raffles!" zei hij. „Als de wijzer op acht uur staat, dan behoort ge niet meer tot de levenden.

Maak je dien korten tijd dus ten nutte en doe, wat ik je gelast heb."

Lady Mabel Dennis wilde van haar stoel opstaan. Maar dadelijk werd de mond van de revolver op haar gericht, zoodat zij met een angstkreet op haar stoel terugviel.

„Wel, sir Jeffreys, ik neem genoeg met uw voorwaarden en ben er u zelfs dankbaar voor, dat u mij tenminste nog een kort oogenblik toestaat," zei Raffles.

„Welnu, spaar dan alle andere woorden. De tijd is te kostbaar."

„Allright," zei lord Lister en haalde uit een zijner zakken een klein zilveren potlood te voorschijn.

„Wil je niet liever de verklaring, die ik van je verlang, met inkt schrijven?" vroeg Jeffreys.

„No sir," antwoordde de Grooten Onbekende. „Ik schrijf met inktpotlood, zoodat ge volkomen gerust kunt zijn."

„Goed, maak dan maar dat ge klaar komt!"

Raffles trok een stoel naar zich toe, alsof hij daarop wilde gaan zitten.

Hij wierp daarbij een blik op zijn vijand, die nog steeds onbeweeglijk op het eind van het Indische tapijt stond, dat Raffles zoo zeer bewonderd had.

Lord Lister trok zijn lippen te zamen, toen hij juist, terwijl hij wilde gaan zitten, zijn potlood liet vallen.

„Vervloekt!” riep hij, terwijl hij zich bukte om het weer op te rapen.

Op hetzelfde oogenblik trok hij het tapijt, waarop de advocaat stond, met een geweldigen ruk naar zich toe en trok Jeffreys zodoende onderste boven.

Hij viel languit neer en de revolver ging af. Met een donderenden knal sloegen de kogels in het plafond, waarin geweldige barsten ontstonden, terwijl de kalk naar beneden viel.

Dit alles was het werk van een oogenblik geweest.

Mabel Dennis wilde roepen maar de stem begaf haar.

Want op hetzelfde oogenblik had Raffles zich op den advocaat geworpen, hem de revolver uit de hand gewrongen en het tapijt om hem heen gewonden, zoodanig, dat de gevangene niet in staat was een lid te verroeren.

Daarop nam hij eenige toevallig in de nabijheid liggende touwen en bond die er omheen. Om zijn vijand het schreeuwen te beletten, stopte hij hem zijn zakdoek als een prop in den mond.

Een oogenblik daarna stond Lister weer aan het schrijfbureau en stak een nieuwe sigaret op.

Het duurde eenige minuten voordat Mabel Dennis in staat was om van haar stoel op te staan.

Met wijd opengesperde oogen keek zij van den een naar den ander, terwijl een geweldig snikken haar geheele lichaam in beweging bracht.

Daarna liep zij plotseling naar lord Lister, bij wien zij bescherming scheen te zoeken.

De „Groote Onbekende” streek de asch van zijn sigaret en zei tot het jonge meisje:

„Wees onbezorgd, lief kind. Deze gentleman zal u geen kwaad meer doen.”

„O sir, het was zoo verschrikkelijk!” stamelde Mabel Dennis terwijl een stroom van tranen over haar wangen rolde.

Lord Lister zette het meisje op een stoel en ging daarna naar den op den grond liggenden advocaat, die hem blikken van wraak en haat toewierp.

Spreken kon hij niet, omdat de prop nog steeds vast tusschen zijn tanden zat.

„Welnu, sir Jeffreys,” zei lord Lister, „als mijn horloge goed gaat en ik mij niet bedrieg, dan zijn de vijf minuten, die ge mij toegestaan hebt, reeds lang verlopen.

En u, lady Dennis, ziet nu wel hoe weinig men op de woorden en beloften van dezen man vertrouwen kan.”

Jeffreys deed intusschen vergeefsche pogingen om zich los te maken.

Doch het hielp niets! De touwen, die lord Lister om hem heen gebonden had, deden al zijn pogingen verijdelen.

De „Groote Onbekende”, nog steeds met een sigaret in den mond, ging naar de brandkast en bekeek die met een onderzoekenden blik.

Hij keek den advocaat aan en zei:

„Ik wil wedden, dat deze brandkast” — en hij schopte met zijn laars tegen de ijzeren deur — „de kleinoodiën bevat, die jij, gemeene schurk, de lady ontstolen hebt.”

Het gezicht van den notaris nam een zegevierende uitdrukking aan.

Raffles zag dit en begon te lachen.

„Ik weet wel, waarover ge u in stilte verheugt, gedenkt dat ik er heden avond niet op ingericht ben om de brandkast te kunnen openen.

Maar je vergist je.”

Hij keek Mabel Dennis aan, die intusschen haar tranen gedroogd had en nu aandachtig luisterde naar het gesprek der beide mannen.

Raffles keerde zich weder tot den heler van juweelen.

Hij haalde uit den zak van zijn pelsjas, die hij bij zijn binnenkomen in het studeervertrek op een stoel geworpen had, een zwart étui te voorschijn, opende het en haalde er een haak uit.

„Kijk eens, Jeffreys, deze haak is de tooversleutel tot je verborgen schatten.

Daarmede zal het gemakkelijk zijn je brandkast te openen.”

Toen ging hij weer naar de brandkast toe, boog zich een weinig voorover om in het sleutelgat te kunnen zien, bekeek de bewerking, streek verscheidene keeren met de hand onderzoekend over de ijzeren platen en zei toen ontuchtend, terwijl hij weer rechtop ging staan:

„Eerlijk gezegd, beste vriend, ge bevalt mij niet. Een mensch zooals gij moest toch eigenlijk — ik oordeel van mijn standpunt uit — een moderner brandkast bezitten.

Ge hebt daar een „Arnhem” — hij keek weer naar de brandkast — „die volgens mijn schatting nog uit het jaar 1880 dateert.

Gewone stalen platen, niet zeer veilig en niet eens een dubbel slot. Om zulk speelgoed te openen is beneden mijn waardigheid, want dat kan de leerling van een slotenmaker ook wel.

Maar in het belang der juweelen van lady Mabel

Dennis, moet ik voor dezen keer van mijn principe afwijken.

Ik zal dus de aardigheid hebben om deze zoogenaamde brandkast te openen!"

Hij stak den haak in het sleutelgat en ging aan het werk.

„Kunt ge alles goed zien, Jeffreys? — Ik draai dezen kleinen haak eerst naar rechts, — ziet ge het? — Dan druk ik tegen den linkerkant en — uw brandkast is geopend!

Laat u door den fabrikant het geld maar teruggeven en beroep u maar op mij —"

Hij opende de deur, en maakte een diepe buiging, zooals de directeur van een schouwburg, voor den notaris, die hem angstig aankeek.

„Ik open nu deze tweede deur — ziet ge Jeffreys, — en je geheele rijkdom ligt voor mij."

Mabel Dennis was, door belangstelling geprikkeld, onwillekeurig opgestaan.

Met wijdopengesperde oogen keek zij in de brandkast, alsof zij daaruit redding verwachtte uit haar hopeloozen toestand, en deze ijzeren kast het raadsel zou oplossen, dat haar gedurende de laatste dagen zoo veel zorg en kommer veroorzaakt had.

De notaris, die dit alles zonder zich te verroeren mede moest aanzien, knarste op de tanden als een locomotief. Hij deed nog altijd vergeefsche pogingen, om met zijn tong de prop in den mond los te kunnen stooten.

„Daar staan mijn juweelen!" schreeuwde plotseling Mabel Dennis en wees naar een hoek van de brandkast, waar zich een zwartgepo'ijst, langwerpige kistje bevond.

„Daar hebben wij al dadelijk het corpus delicti", antwoordde Raffles lachend, tastte in de brandkast en overhandigde het jonge meisje het kistje.

Zij opende het deksel en keek met een stralenden blik naar de kostbaarheden, die daar op het zijden foudraal nog precies zoo onaangeroerd lagen, alsof Mabel Dennis ze nimmer uit haar handen had gegeven.

Het Indisch tapijt ging plotseling omhoog.

Dat kwam doordat de advocaat een laatste wanhopige poging had aangewend, om zich te bevrijden, toen hij de steenen weer in de handen van zijn slachtoffer zag.

Doch de dikke touwen spotten met zijn woede. Hij viel weer steunend op den grond neer en lag nu geheel stil, daar hij van zijn onmacht overtuigd was.

Het jonge meisje keek nog altijd met stralende blikken naar haar teruggekregen familiesieraad, totdat

Raffles haar tot de werkelijkheid terugbracht, daar hij zachtjes zijn hand op haar schouder legde.

„U hebt in dit huis niets meer te doen. Kom, lady, ik zal u de trap afbrengen."

Hij trok zijn pels aan, zette den hoogen hoed op en bracht het verheugde meisje de trappen af.

Op de straat voor het huis bleef hij staan en reikte haar de hand.

„Vaarwel, lady Dennis. En wanneer ik u een welgemeenden en goeden raad mag geven, is het de volgende:

Behoud uw juweelen, en verkoop ze niet. Wacht er minstens nog eenige dagen mee. Wie weet, of er voor u in dezen korten tijd niet de een of andere uitweg te vinden is.

In ieder geval beloof ik u, dat u nog van mij zult hooren."

Het jonge meisje greep met beide handen zijn rechterhand en drukte die hartelijk, terwijl de tranen haar in de oogen stonden.

„O, mr. Raffles!" fluisterde zij ontroerd, „wat hebben de couranten en de menschen veel slechte dingen van u verteld!

Ik weet niet, of u al datgene op uw kerfstok hebt, wat men van u beweert.

Ik weet alleen, dat u zeer, zeer goed voor mij geweest bent, en dat ik u mijn gansche leven daarvoor dankbaar zal zijn."

Een beschaamd lachje vloog over haar gelaat en haar bleeke wangen werden purperrood. „Ik verzoek u, dat nooit te vergeten. Misschien doet zich nog eenmaal de gelegenheid voor, dat u zich de dankbaarheid van een jong meisje nog eens zult herinneren, en ik mij nog eens kan revancheeren.

Ik bezweer u bij alles, wat mij heilig is, dat ik u met mijn laatsten cent zou helpen."

Lord Lister keek haar lachend in het door opwinding roode gelaat.

„Vaarwel, lady. Misschien kom ik inderdaad eenmaal in de gelegenheid, u nog eens van dienst te kunnen zijn. En al het slechte, dat de menschen en couranten over mij schrijven" — hij schudde langzaam het hoofd, en een zenuwachtige trek gleed over zijn welsbesneden gelaat — „misschien, lady, vervolgen zij mij met hun haat omdat ik zoo ben, als u mij heden hebt leeren kennen."

Hij riep een voorbijrijdend rijtuig aan, hielp het jonge meisje bij het instappen, deelde den koetsier haar adres mede, dat hij van den Japanschen boy ontvangen had en keek het wegrollende rijtuig na, totdat het om den hoek was.

„Mabel Dennis”, zei hij bij zich zelf, toen hij weer naar het huis en de trap opging.

Toen hij door de gangdeur binnen kwam en die achter zich dichtsloot, hoorde hij eenig geluid.

Hij bleef eenige oogenblikken staan luisteren.

Daarna nam hij zijn revolver uit den zak, haalde den haan over en zag zich, toen hij in het studeervertrek van den notaris kwam, tegenover hem, aan wien het intusschen gelukt was, de touwen van het tapijt los te krijgen en de prop uit zijn mond te verwijderen.

Jeffreys stond naast de brandkast, alsof hij die met zijn lichaam wilde verdedigen tegen verdere aanvallen.

Hij zag bleek, zijn kleeren waren bemorst, zijn boord verscheurd, zijn haar in wanorde.

Met door bloed belooopen oogen stond hij daar en keek lord Lister aan, die juist weer, met de geladen revolver in de hand, het vertrek binnentrad.

„Ik moest nog eens terugkomen, Jeffreys, omdat ik eenige dingen vergeten heb,” zei de Groote Onbekende lachend.

Daarop keek hij den advokaat met scherp blik aan en zei:

„Dief, misdadiger, wij ontmoeten elkander nu nog eens, precies zooals voor een half uur, maar onze rollen zijn verwisseld.”

Hij trok de deur achter zich dicht en schoof er den grendel op.

Daarop wees hij naar een naast den schoorsteen staanden stoel.

„Ga daar zitten!”

De ander deed, wat hem gelast werd.

Maar nu begon ook hij weer te spreken en een vloed van scheldwoorden overstelpte Raffles, die ze lachend aanhoorde.

Eindelijk viel hij den notaris in de rede en zei:

„Ge behoeft verder geen moeite te doen, sir Jeffreys, om naar mij te informeeren, want ik ken geheel en al de ideeën, die gij over mijn persoon hebt.

Laat ons nu onze gesprekken liever staken en onze zaken afdoen. Mijn tijd is te kostbaar. Ge ziet, dat ik netjes gekleed ben en naar de club moet.

Ge moogt niet verlangen, dat ik ter wille van uw onsympathieke zaken, den avond laat verloren gaan.”

Hij ging weer naar de brandkast en nam daaruit een vrij dik pakket.

Hij opende dit en bekeek nauwkeurig de op elkander liggende banknoten van duizend pond, voordat hij het pakje in zijn binnenzak stak.

„Ge zult er wel dankbaar voor zijn, sir Jeffreys, dat ik mij met uw finantieele verplichtingen niet verder bemoei en dat ik mij zelf betaald heb.

Ik schat de waarde van het tijdverlies op ongeveer 30,000 pond sterling en toevallig bevat dit pakje het bedrag.

Je zult, evenals ik, over dit toeval wel verheugd zijn, omdat het de afwikkeling onzer zaken gemakkelijk maakt.”

De notaris beefde aan al zijn leden. Zijn oogen schoten vuur, toen hij zag, dat Raffles de banknoten in zijn zak stak. Maar de revolver van lord Lister hield hem in bedwang.

De „Groote Onbekende”, die dit alles bemerkte had, keerde zich weer naar de brandkast toe en nam daaruit een portefeuille, die naast het pakket met de banknoten gelegen had.

Hij ging daarmede op een stoel zitten, sloeg de beenen over elkaar, legde de geladen revolver naast zich, doorbladerde de portefeuille en knikte toen verscheiden keeren met zijn hoofd.

„Weet ge wel, Jeffreys, dat je toch eigenlijk een allergemeenste schurk bent”, zei hij na een kleine pauze, gedurende welke hij ijverig de portefeuille doorzocht had; „je bent de slechtste fielt en bloedzuiger, dien men zich maar denken kan.

Hier, bijvoorbeeld”, — hij nam een stuk papier en las de daarop staande woorden, — „hier heb ik het bewijs, dat je een weduwe, die ik zeer goed ken, onder bedriegelijke voorspiegelingen, haar halve vermogen hebt afgeperst.

De vrouw heeft mij eens schreiend de zaak verteld, maar weigerde mij den naam van den misdadiger te noemen, die haar zoo schandelijk bedrogen had.

Die kerel ben jij!

Maar het is niet alleen deze weduwe; ik vind hier nog meer schuldbekentenissen, die jij zonder twijfel op dezelfde wijze gekregen hebt”.

„Wat gaat jou dat aan?” riep Jeffreys woedend, Lord Lister schudde ernstig het hoofd.

„Je vergist je, waarde vriend”, zei hij thans op welwillenden toon.

„Het is mijn gewoonte om lieden zooals gij, die onder het masker van een fatsoenlijk man en van een nette betrekking, de gemeenste misdadigers zijn, op de vingers te tikken en te trachten hen de op bedriegelijke wijze verkregen goederen weer afhandig te maken.

En daar er meer dan genoeg zulke lieden zijn, is het wel verklaarbaar, dat die allen mij naar den duivel wenschen.

Het was mij vooral aangenaam te kunnen constateeren, dat gij, bedrieger, tot een klasse behoort, die onder een smetteloos front een slechte borst verbergen."

„Ik zal je laten arresteeren!" riep Jeffreys.

Raffles lachte hem in zijn gezicht uit.

„Ge zoudt mij zeker wel willen laten arresteeren en den prijs binnenhalen, die op mijn arrestatie gezet is!

Maar, waarde vriend, dat zouden velen gaarne willen.

En als de lord-mayor het in zijn macht had, dan zou hij uit de lieden, die zich voor mij interesseeren, een lijfgarde kiezen en inspecteur Baxter het commando opdragen."

Daarna fronste hij de wenkbrauwen en zei op veranderen toon:

„Laat ons dit gesprek eindigen!

Ik weet iets belangrijkers, dan mijn tijd door te brengen met zulk een vervelend onderwerp."

Hij wees met de punt van zijn laars naar de kachel, waarnaast de notaris nog steeds op zijn stoel zat.

„Blaas het vuur eens aan, Jeffreys!

Het vuur is bijna uit, en het moet aangewakkerd worden, omdat ik eenige papieren verbranden wil."

De advokaat keek hem aan met een gelaatsuitdrukking, alsof hij hem voor krankzinnig hield.

„Ik voel er geen lust in om mij met dergelijke zaken verder te bemoeien. Maar voor iemand als gij, is dat een passend werkje."

De advokaat was door den dreigenden toon en de koelbloedige vastberadenheid van zijn vijand zóó onder den indruk, dat hij blindelings deed, wat deze van hem verlangde.

Hij knielde voor den schoorsteen neer, blies de wangen als een Kerstmisengel op om daarmede het vuur aan te blazen en hield ook niet op, toen de vonken hem in het gezicht vlogen, en hij aan voorhoofd en wangen verscheiden keeren een vreeselijke brandende pijn gevoelde.

En Raffles riep van tijd tot tijd van uit zijn stoel: „Hallo, boy, niet ophouden!"

Eindelijk begon het vuur weer te branden.

Jeffreys stond op en keek zijn beul aan.

Deze had intusschen den inhoud der portefeuille doorgebladerd en een heelen hoop papieren naast zich gelegd. „Kom eens hier!" zei hij.

Jeffreys deed, wat hem bevolen werd.

Raffles gaf hem het pak papieren, dat hij uitgezocht had en beval kortweg:

„Werp dat in het vuur! Het zijn alle schuldbekentnissen, die je je ongelukkige slachtoffers hebt afgeperst.

Het is hoog tijd, dat deze rommel door de vlammen verteerd wordt."

De notaris, die de papieren in zijn hand had, maakte een beweging, alsof hij lord Lister wilde aangripen.

Maar twee groote oogen waren onophoudelijk op hem gevestigd en daardoor was hij als gehypnotiseerd.

Het was de wilskracht van zijn oogen, die den notaris als het ware verlamd had; het was de kracht van het persoonlijk magnetisme, die lord Lister bezat en die hem reeds zoo dikwijls uit wanhopige toestanden gered had.

Thans overwon zij zelfs de hebzucht van Jeffreys, ontnam hem alle wilskracht en dwong hem, de bevelen van Raffles onvoorwaardelijk uit te voeren.

In zijn oogen kwam een ontzettende uitdrukking, een koortsachtige angst.

Het hoofd op de borst gezonken, ging hij met knikkende knieën en neerhangende armen naar de kachel en wierp het pak met de schuldbekentnissen in de vlammen, die het binnen weinige minuten tot asch verteerden.

Jeffreys stond rusteloos naar de vlammen te kijken, die, nadat zij hun buit verteerd hadden, weer uitdoofden.

Dat waren 130,000 pond sterling! — Jeffreys wist niet, of hij deze woorden alleen gedacht, of ze werkelijk uitgesproken had.

Zijn vijand zat bewegenloos op zijn stoel en diens oog bleef nog steeds op hem gevestigd.

Er liep een rilling door zijn leden, toen hij weer langzaam naar zijn doodsvijand keek.

Deze was intusschen opgestaan en had kalm, alsof er niets gebeurd was, een sigaret opgestoken.

De stem, die de advokaat nu te hooren kreeg, klonk zoo bedaard, alsof er niets bizonders was voorgevallen.

„Ik geloof, Jeffreys, dat ik je een groote weldaad bewezen heb.

Ik heb de namen, die op de verbrande schuldbekentnissen stonden, allen genoteerd en zal den menschen heden nog bericht zenden, dat zij tegenover jou geen verplichtingen meer hebben."

Daarna ging lord Lister naar de brandkast en sloeg de deur daarvan weer dicht.

„Zoo", zei hij op beslisten toon, „mijn taak is hier afgeloopen.

Het wordt ook hoog tijd om naar de club te gaan.

Ik had het voor onmogelijk gehouden, dat een man als jij, mij met zulke vuile zaken zooveel tijd ontrooven zou."

Hij zette zijn cylinder weer op.

Terwijl hij zijn witte glacé's uit den zak haalde, vestigde zich zijn blik plotseling op het Indische tapijt, dat nog steeds in den hoek lag.

„Hoor eens, Jeffreys, er valt mij nog iets in. Ik moet toch eigenlijk aan iemand, waarmede ik mij drie dagen lang heb beziggehouden, een herinnering behouden.

Dit tapijt is bijzonder mooi. Ik moet je mijn compliment maken over je smaak. Ik heb reeds lang gewenscht, zulk een tapijt te bezitten.

Om kort te gaan — ik zal het meenemen. Het past uitstekend in mijn studeervertrek!"

Hij keek eenige oogenblikken naar den grond, terwijl de advocaat hem aankeek.

Raffles sprak daarna:

„Mijn auto staat beneden te wachten. Laten wij ons gesprek dus eindigen, ik wil dit vriendelijke vertrek verlaten.

Neem het tapijt op en breng het naar mijn auto."

Hij legde Jeffreys de hand op den schouder, keek hem daarbij aan en zei:

„Ik ontraad je, iets er van ruchtbaar te maken, van hetgeen je wedervaren is. Je zoudt aan het kortste eind trekken.

Maar ik geloof, dat je mij genoeg kent, om te weten, dat ik geen ijdele klanken verspil.

Als je ook slechts één keer den mond opendoet, zoo lang als ik nog bij je ben, dan zorg ik er voor, dat je binnen een uur in het hoofdbureau van politie te Scotland Yard bent. Mijn aanklacht zou dan onmiddellijk in handen van inspecteur Baxter gesteld worden, die reeds meermalen aan mij de arrestatie te danken heeft van schurken, zooals jij er een bent.

Ik geloof, dat mr. Baxter zich in het bijzonder interesseeren zou voor de lichtschuwe zaken van advocaat-notaris mr. Jeffreys!

De bevolking van Londen, die bijna nooit weef, wat zij met haar tijd moet beginnen, zou in jouw arrestatie zooveel stof tot gesprekken vinden, als zij niet beter verlangen kan.

Ik denk dus, Jeffreys, dat je verstandig genoeg zult zijn, mij niet tegen te werken.

Dus vooruit! Krijg het tapijt en leg het naast den chauffeur.

En, Jeffreys", hij nam zijn hand van den schouder van den advocaat, „nog eens — ik waarschuw je!"

De beide mannen keken elkander nog eenmaal aan — verscheidene seconden — hun blikken schoten vonden.

Daarna was de wilskracht van den notaris gebroken.

Hij nam zwijgend, zonder een woord te antwoorden, het tapijt op, liep als iemand die in droomtoestand verkeert, de trappen af en legde het kostbare Indische tapijt naast den chauffeur in de groote, roodgelakte auto van lord Lister, die deze reeds des namiddags, toen hij zijn woning verliet, op dit uur besteld had.

En toen de automobiel reeds lang de Manchesterstreet verlaten had, stond advocaat en notaris Jeffreys nog altijd voor de deur van zijn huis, en keek met onnatuurlijk wijd opengesperde oogen de roode streep na, die men in de verte in een waanzinnig snel tempo over het asphalt hoorde wegsuizen.

Den volgenden morgen zat lord Lister met zijn vriend Charly Brand aan het ontbijt.

De oude kamerdienaar deed stilletjes zijn werk en ging zwijgend heen, nadat hij het spirituslampje opgestoken had.

Lord Lister keek peinzend naar de blauwe vlammen en begon daarna, omdat hij wist, dat zijn vriend met ongeduld wachtte op hetgeen er den vorigen avond gebeurd was, zijn ontmoetingen te verhalen, die hij had doorleefd bij den advocaat Jeffreys en zijn gesprekken met lady Mabel Dennis.

Charly Brand luisterde aandachtig.

De oogenblikken, waarop lord Lister zijn vriend alles nauwkeurig mededeelde, bleken steeds tot de aangenaamste van zijn leven te behooren.

„En Edward", zei Charly Brand, toen Raffles eindelijk zweeg, „kun je het dan niet verhinderen, dat lady Dennis haar familiejuweelen verkoopt, waarvan ze oogenschijnlijk slecht kan scheiden?"

In plaats van eenig antwoord te geven, drukte lord Lister op den knop van een electrische tafelbel en gaf den binnentredenden kamerdienaar het bevel om den Japanees naar binnen te zenden.

Eenige oogenblikken later stond Fu-Schimo voor hem.

Raffles wierp een onderzoekenden blik op den jongen man, schonk zich langzaam een kop thee in en zei toen tot deze:

„Fu-Schimo, je kunt naar je meesteres terugkeeren."

De Japanees schrok. Onwillekeurig kwam hij een voetstap nader en, terwijl hij zijn groote, donkere oogen met een smeekende uitdrukking op zijn heer richtte, zei hij:

„Sir, ik verzoek u, om bij u te mogen blijven. Ik zou niet gaarne weer weg willen.”

„Maar lady Dennis heeft je meer noodig dan ik, Fu-Schimo,” antwoordde Lord Lister lachend.

De Japanees schudde het hoofd.

„No, Sir, de lady heeft mij gezegd, dat zij naar Egypte wilde. En wat zal ik in Egypte doen, sir? Ik zou gaarne bij uw lordschap in Londen blijven en wil mij er op toelekken om alles te leeren, wat voor uw huishouding noodig is”.

„Laat hem hier blijven, Edward”, zei Charly Brand, die reeds lang gezien had, dat de Japanees een jong mensch was, dat hij voor zijn persoonlijke dienst geschikt achtte.

Lord Lister was oprecht genoeg om te bekennen, dat hij den Aziaat niet gaarne wilde missen.

Hij was er van overtuigd, dat er eens een tijd zou komen, waarin de nieuwe huisgenoot van grooten dienst kon zijn.

Na kort overleg zei hij:

„Goed, Fu-Schimo, je kunt hier blijven. Je moet echter nog eens naar je lady gaan, en de opdracht volbrengen, die zij je destijds gegeven heeft.”

De jonge bediende keek zijn heer verwonderd aan.

„Welke opdracht is dat?” vroeg hij.

„De 20.000 pond sterling, die je onlangs van advocaat Jeffreys zoudt halen,” antwoordde Raffles en greep in zijn rokszak, waaruit hij een pakket te voorschijn haalde.

„Ik heb dit geld gisteren persoonlijk van den advocaat gehaald. Hier is het, breng het naar je lady en zeg haar, dat er in het pakket ook nog een brief van mij ligt.

Breng alles mee wat je daar nog hebt en kom dan terug.”

De Japanees nam het pakket en stak het in zijn borstzak, daarbij keek hij zijn heer nog steeds aan,

alsof hij aan de woorden twijfelde, die hij zooeven gehoord had.

„Ga nu heen!” riep lord Lister. „Haast je, want ik heb je misschien nog noodig.”

Hij had nog niet uitgesproken, toen de bediende reeds vertrokken was.

Eenige oogenblikken later hoorden de beide vrienden, dat de deur der villa werd dichtgetrokken en dat hij vlug vertrok.

Terwijl Charly Brand lord Lister weer aankeek, vroeg hij:

„Geloof je waarlijk, Edward, dat de lady de 20,000 pond sterling zoo maar van je zal aannemen?”

„Zonder twijfel,” antwoordde lord Lister, en voor zijn blikken dook de scène weer op, die er was voorgevallen toen hij op straat afscheid nam van het jonge meisje.

Hij herinnerde zich ook de uitdrukking van haar oogen, waarmede zij hem bij het afscheid nemen had aangezien en hij was in den loop van zijn leven vrouwenkenner genoeg geworden, om te weten, dat deze oogen iets tot hem spraken, wat de jonge mond zweeg.

Het was een kort stilzwijgen tusschen hen beiden, terwijl lord Lister nog eens de smalle, kleine handen meende te zien, die hem wilden danken.

„Nonsens!” zei hij gedachteloos en legde zijn hoofd achterover, als wilde hij een herinnering ontwijken, die hem ongewenscht voorkwam.

En toen Charly Brand hem vroeg:

„Wat is nonsens, Edward?” — antwoordde lord Lister lachend:

„Nonsens, Charly, is dat inspecteur van politie Baxter in Scotland Yard dit keer niets verneemt van de jongste zaak, die zijn veelbeminde vriend John C. Raffles uitgehaald heeft.”

Het familiesieraad.

De speelduivel heerscht zeer zeker in iedere groote stad maar in Parijs toch wel in het bijzonder.

Men speelt daar in alle kringen en brengt groote offers aan de speelwoede.

Zelfs de fijne clubs, die in haar gedrukte statuten elk hazardspel streng verbieden, staan gedurende de ganschen nacht open voor de baccaratspelers.

Een hartstochtelijk speler was onder anderen ook de dragonderluitenant Carl von Mazilier. Nacht op nacht bracht hij aan de speeltafel door en won en verloor daar dan groote sommen.

Sedert den laatsten tijd echter had de gelukkiggodin hem den rug toegekeerd, zoodat hij herhaaldelijk groote speelschulden moest betalen. De vader van den luitenant, een voornaam bankier, had reeds verscheiden keeren de aanzienlijke eereschulden van zijn zoon betaald, maar eindelijk werd hem de zaak toch te erg, minder om het geld dan om de karakterloosheid van den dragonderluitenant.

Hij wilde hem dwingen om zijn speelzucht te bestrijden en te overwinnen. Daarom zei hij op een zekeren dag, toen Carl hem weer bekende, dat hij groote sommen verloren had, op beslisten toon:

„Ik wensch je klachten niet aan te hooren, woorden helpen hier niet, ik wil daden zien; zelfbeheersching en beterschap! Geef mij je woord van eer, dat je geen kaart meer aanroeren wilt en ik zal nogmaals je schulden betalen.”

Deze woorden kwamen zoo onverwacht, dat hij niet wist, wat hij doen of zeggen zou.

Teleurgesteld over het aarzelen van den zoon, zei de bankier:

„Aarzel je nog? Weiger je, mij je eerewoord te geven?”

„Ja, dat weiger ik, vader,” sprak de zoon op neerslachtigen toon.

„Dat is karakterloos!” riep de vader woedend uit. „Neen, vader, ge doet mij onrecht! Ik handel eerlijk!”

Een spottende lach van den vader was het antwoord. Maar de zoon ging voort:

„Ik durf u mijn woord van eer niet te geven, omdat ik weet, dat ik het niet houden kan, als de verzoeking komt en de kameraden spotten! Weddenschappen en spelen behooren nu eenmaal tot onzen kring, daaraan kan zich nu eenmaal niemand onttrekken.”

De vader erkende het edele in het gedrag van den zoon, want indien deze karakterloos geweest ware, dan had hij zijn woord van eer gegeven, het geld aangenomen en — verder gespeeld.

Daarom zei hij op kalmen toon:

„Dat is treurig. Dan zou het maar beter zijn, die speelkringen te mijden. Ik wil je intusschen nogmaals den weg tot beterschap openen, door je ook zonder je eerewoord het geld te geven. Maar ik bezweer je, dat het de laatste keer is; onthoud dat!”

De zoon, die meer lichtzinnig dan slecht was, nam de woorden van den vader ter harte en keerde maanden lang geen kaart.

Maar weldra kwam er weer een nacht, waarin de speelduivel hem weer geheel in bezit nam en hem er toe vervoerde, den geheelen nacht door met zijn kameraden te spelen.

Het resultaat hiervan was een verlies van tienduizend francs, die binnen drie dagen betaald moesten worden.

Vol schaamte en berouw ging de lichtzinnige officier naar huis en peinsde er over, hoe hij aan het geld zou komen.

Maar wat hij ook bedacht, het baatte niet; er bleef slechts één weg voor hem open: zich nogmaals tot zijn vader te wenden, natuurlijk met de verzekering nu op zijn eerewoord, dat hij nooit weer zou spelen.

Carls hart kromp ineem, toen hij het kantoor van zijn vader betrad.

In korte woorden vertelde hij, wat er gebeurd was en smeekte zijn vader, hem dit keer nog te helpen.

„Ik zweer u,” zei hij, „dat ik mij nu verbeteren wil! Ik geef u nu gaarne mijn eerewoord, dat ik nooit weer spelen zal.”

De strenge, maar rechtvaardige zakenman keek zijn zoon met een uitdrukking vol afschuw, wantrouwen en verachting aan, zoodat de trotsche officier verbleekte en verzekerde, dat hij zijn woord niet breken zou — „ik bid u dus, vader, mij te helpen! Het geldt mijn eer!”

„Heb je die dan nog? Ik geloof het niet! Jij wilt alleen geld, het moge kosten wat het wil!”

De officier greep bij deze vreeselijke belediging onwillekeurig naar zijn degen. Maar het was zijn vader, die voor hem stond en daarom beheerschte hij zich en zei op deemoedigen toon:

„Vader, het geldt mijn leven.”

„Het leven van een onverbeterlijk speler! Het is beter te sterven dan te gronde te gaan!”

Na deze met overtuiging uitgesproken woorden keerde hij zijn zoon den rug toe en verliet het vertrek. Wanhopig ging Carl heen.

„Beter sterven dan te gronde gaan! Welnu, dan moet de dood alles goed maken!”

Terwijl de wanhopige officier door de straten liep, peinsde hij er over, welken dood hij verkiezen zou.

Hij zou er gaarne den schijn aan geven, alsof hem een ongeluk was overkomen. Terwijl hij zoo met zijn treurige gedachten ronddoelde, liep hij plotseling

tegen iemand aan, die hem met welbekende stem vroeg:

„Luitenant von Mazilier, wilt gij misschien uw overste vermoorden?”

Verschrikt keek de luitenant zijn overste aan, maar herstelde zich spoedig en groette zijn chef op militaire wijze.

Het verstandig oog van overste Von Brissac keek onderzoekend naar het bleeke gelaat van den jongen officier en wat de man daarop las, gaf hem aanleiding om met een kort, bevelend woord te zeggen:

„Volg mij naar mijn huis!”

Toen zij daar aangekomen waren, wist de overste den zoon van zijn ouden vriend tot een volledige bekentenis te brengen; maar toen hij het verloren bedrag hoorde noemen, schrok hij.

Hij dacht een oogenblik na en vroeg toen den officier:

„Wilt ge mij uw woord van eer geven als ik u voor schande en dood behoed?”

Stamelend vroeg deze: „Wilt u mij dan redden?”

„Ik wil tenminste probeeren om voor het leger een dapper officier en voor den vader een zoon te behouden.”

„Ik dank den overste van ganser harte en geef hem mijn woord van eer, dat ik nooit meer een kaart in handen zal nemen.”

„En nu heb ik u een raad te geven”, vervolgde de overste! „Tracht geplaatst te worden bij een der regimenten in Afrika, dan komt gij ver verwijderd van de kringen waar gespeeld wordt. Wilt ge?”

„Dat zal ik gaarne doen, overste. Men krijgt daar dubbel salaris en heeft kans op snellere bevordering.”

„Ik zie, dat gij het ernstig opvat om u te verbeteren”, zeide overste daarop. „Dat doet mij genoegen. Maar nu moet ik trachten het bedrag voor u bijeen te krijgen. Aan contanten bezit ik niet zooveel, maar kan het misschien krijgen op het familie-sieraad van mijn vrouw, dat ik u ter hand wil stellen. Beleen dat en breng mij het beleenbriefje. Als gij inderdaad bewijzen geeft, dat ge u gebeterd hebt, dan zal ik met uw vader spreken en houd mij er van overtuigd, dat hij het wel weer lossen zal.

En ga nu mee en wees voor heden mijn gast; de tafel zal misschien reeds gedekt zijn.”

De maaltijd had een gewoon verloop. De vrouw en de dochter des huizes spraken op vroolijken toon met den luitenant, die voor hen een oude bekende was. Clara, de zestienjarige dochter, dweeptte in stilte met

Den knappen officier, die echter weinig notitie nam van het meisje,

Den volgenden dag betaalde de luitenant zijn zoogenaamde eereschuld.

Acht dagen later werd hij naar een regiment in Afrika verplaatst en in zijn nieuwe garnizoensplaats voerde hij geen kaarten meer aan.

Zijn strenge plichtsbetrachting, zijn dapperheid en activiteit waren oorzaak, dat hij reeds binnen een jaar tot kapitein bevorderd werd.

Toen deze vlugge promotie in Parijs bekend werd, heerschte er groote vreugde in de huizen van Mazilier en Brissac.

Eerst thans vernam de bankier, wie zijn zoon voor schande en dood gered had. Vol dankbaarheid reikte hij zijn getrouwen vriend de hand en het was wel natuurlijk, dat hij het familiesieraad onmiddellijk liet inlossen.

Twee jaren later ontving kapitein von Mazilier het bericht, dat zijn redder overleden was.

Hij zond een hartelijken brief van deelneming aan de weduwe. Hij kreeg daar een eenvoudig antwoord op en hoorde daarna niets meer van de familie Brissac.

De schuld daarvan lag echter alleen bij de dames.

De overste had geen vermogen nagelaten en daar het pensioen van de weduwe niet voldoende was om hun stand te kunnen ophouden, trokken de beide dames zich van alle gezelschappen terug.

Er waren reeds zes jaar verlopen sedert de overste het familiesieraad den luitenant ter hand stelde.

De kapitein werd met den rang van majoor naar Parijs verplaatst.

Dit was hem zeer aangenaam, want, daar hij door den dood van een oom een aanzienlijk kapitaal geërfd had, kon hij te Parijs in de eerste kringen verkeerden.

Hij was nog slechts acht dagen in Parijs terug, toen hij reeds een invitatie ontving voor een bal, ten huize van den minister van oorlog.

Hier werd hij door zoovele oude bekenden begroet, dat hij wegens vermoeidheid zich naar een aangrenzend vertrek begaf om daar wat uit te rusten.

In dit vertrek zag hij een jonge dame op de kanapee zitten, die zoo vlijtig in een notitieboekje schreef, dat zij zijn tegenwoordigheid niet bemerkte.

De schrijfster zag er eenvoudig, doch zeer voornaam uit. Reeds wilde hij zich onbemerkt weer verwijderen, toen zijn oog viel op een met diamanten bezet halsieraad, dat de dame droeg.

Als verbijsterd keek hij naar het ouderwetsche sieraad.

Hij trad nu een schrede vooruit en zijn vermoeden werd bevestigd; de jonge dame droeg het familiesieraad van de Brissacs, waarmede, zes jaar geleden, zijn eer en leven gered waren.

In zijn opgewondenheid sloeg hij zich met de hand voor het voorhoofd, waardoor de schrijfster op hem attent werd gemaakt.

Zij hief haar hoofd thans op en keek met haar verstandige oogen den officier aan.

Daarna stond zij op en met een glimlach reikte zij den majoor de hand en zeide met welluidende stem:

„Welkom in het vaderland, majoor Von Mazilier.”

Hij hield haar hand vast, keek haar aan en riep:

„Bent u het waarlijk, juffrouw Von Brissac; u bent wel heel erg in uw voordeel veranderd.”

„U hebt de vleitaal in Afrika nog niet verlerd,” riep het jonge meisje vroolijk.

Zij spraken over den dood van den overste en andere aangelegenheden, zoodat spoedig een vertrouwelijke toon tusschen hen heerschte. Nadat zij langen tijd met elkander gesproken hadden, zei Mazilier:

„Ik wilde heden eigenlijk niet dansen, maar deze aangename ontmoeting dwingt mij tot een uitzondering. Mag ik u mijn arm aanbieden!”

„Ik dank u, majoor, ik mag dat niet doen, want ik ben hier niet als gast — ik word hier niet voor vol aangezien.”

Teleurgesteld vroeg de majoor: „Wordt u hier niet voor vol aangezien? Dat begrijp ik niet.”

„En toch is dat zoo! Ik ben hier niet om te dansen, maar om te werken! Ik schrijf een bericht over dit feest voor de *Figaro*!”

„Schrijft u voor een courant?” herhaalde Mazilier verschrikt.

„Zoo is het en nog wel tegen betaling. Ik ben journalist.”

Het spijt mij, dat te hooren! Dat is een beroep, dat ge zeker uitoefent om in uw onderhoud te voorzien?”

„Of uit genegenheid en geschiktheid!”

„Nu — ja —, het spreekt immers van zelf, dat men daarvoor slechts verstandige en ontwikkelde menschen gebruiken kan — maar —” hij zweeg uit vrees, te beleedigen. Doch zij voltooide zijn zin door te zeggen: „Maar het blijft toch altijd een beroep! U denkt er juist zoo over als het „verlichte” gezelschap in de zaal. U behoeft u niet te verontschuldigen! Ik voel mij zeer gelukkig in mijn beroep, omdat mijn werk steeds bijval vindt en mijn honorarium komt mijn goede, ziekelijke moeder, zeer goed te pas!”

Hierop schetste zij hem haar leven en streven. Zij vertelde hem van vroolijke en droevige dagen.

Plotseling viel hij haar in de rede en vroeg:

„Waarom hebt u mij niet geschreven, toen u zoo veel zorg hadt? Ik zou u gaarne geholpen hebben. Ik *moest* dat doen! Ook nu nog is dat mijn allereerste plicht.”

Zij begon te lachen en antwoordde:

„U vergist u, majoor! Ik heb u waarschijnlijk het een en ander te zwart voorgesteld! Ik voel mij gelukkig in mijn beroep en heb waarlijk geen aalmoes noodig!”

„Een aalmoes — u van mij? Weet u dan inderdaad niet, wat uw vader voor mij gedaan heeft? Neen, u weet dat niet. U kent de geschiedenis van het familiesieraad niet?”

„Neen, die ken ik niet! Doch ik zou ze gaarne willen weten.”

Toen Mazillier haar alles nauwkeurig verteld had, eindigde hij met de woorden:

„Nu weet u, wat ik uwe familie te danken heb — mijn leven, mijn eer — alles!”

Zwijgend zaten zij een oogenblik bijeen, beiden in gedachten verdiept.

Plotseling greep hij zacht haar rechterarm en zei:

„Ik raad u om nu uw verslag maar tevens ook uw verzoek om ontslag aan uwe directie te verzenden. Daarna zullen wij samen, gearmd, naar de balzaal gaan, want de bruid van majoor von Mazillier zal men er zeker wel voor „vol” aanzien.”

Zij keken elkaar een oogenblik aan, daarop nam zij zijn arm en zij betraden de balzaal, waar de majoor zijn bruid voorstelde tot groote verbazing en verrassing tevens van gastheer, gastvrouw en genoodigden.

De volgende aflevering (No. 88) bevat:

De stad van den eeuwigen nacht.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Pakkend!

Sensationeel!

Boeiend zijn de avonturen van den beroemden Amerikaanschen Detective

NICK CARTER,

het mooiste wat ooit op het gebied van Detective-verhalen verschenen is.

Elke aflevering bevat een afgerond verhaal.

Prijs per aflevering 10 CENT.

Te bekomen in den boekhandel
en bij den Uitgever

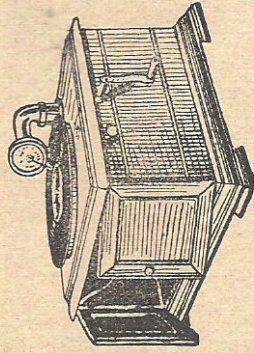
Roman-Boekhandel voorheen A. EICHLER te Amsterdam.

De Pathéfoon in elk gezin

Aria's en Koren van de meest beroemde Componisten, Orkestnummers met volle bezetting, Voordrachten van de meest populaire Artisten

ERNST: LUIM
De zoo spoedig afgesleten naald, door de andere Spreekmachines aangewend, en die oorzaak is van zoo vele hinderlijke bijgetuiden, is bij de Pathéfoon vervangen door den onverslijtbaren Saffier. Hiervan blijft de weergave ook na herhaaldelijk gebruik van onberispelijke zuiverheid.

24 maanden crediet 3.50 per maand

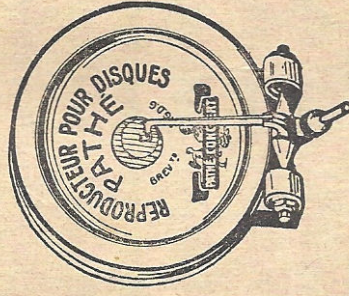

Serie E

Beschrijving van het Toestel.

Afmetingen: 45 c.M. grondvlakte en 25 c.M. hoogte. Genre notentout, prachtig gebouwd met artistieke versieringen en Pathé-concert-aluminium-weergever.

Op den Pathéfoon zijn alle vindingen van de moderne techniek toegepast, zonder dat de prijs verhoogd werd. Hij brengt u muziek en zang, poëzie en vreugd in uw huis zonder noemenswaardige financiële offers. De stem van den zanger in alle toonaarden, de klank van het instrument van elken vorm, de harmonie van het geheel, de ontroering van den kunstenaar, de schalksheid van den humorist: alles geeft de Pathéfoon weder tot in de fijnste nuances. De Pathéfoon is een trouw dienaar in uw huis en tevens een betrouwbaar vriend. Op bevel, zonder ooit te weigeren, schenkt hij u alle ontroeringen, welke gij vanden zanger of dichter kunt verlangen. Wat alle kunstenaars van alle landen schiet, wordt door den Pathéfoon herhaald, met vlekkelooze reinheid van toon.

PATHÉ PLATEN

35 c.M.

f 2.50

BELANGRIJKE MEDEDEELING!

De Pathé-weergever kan aangebracht worden op elke goed werkende spreekmachine, zonder andere kosten dan de Pathé-weergever zelf, zijnde fl. 5.— of f 12.50

Buitengewone Voordeelen !

welke wij aan onze Clientèle aanbieden

— ZONDER EENIGE VOORUITBETALING —

De platen zijn geheel naar de keuze des koopers.

Wij zijn gaarne bereid onze Clientèle in de keuze der platen behulpzaam te zijn en verzekeren een MOOIE en UITGEZOCHE COLLECTIE.

CATALOGI van platen worden onmiddellijk GRATIS en FRANCO toegezonden.

— EMBALLAGE GRATIS —

De kwitantien, geen termijnbetaling vermeldend, worden zonder kosten per post aangeboden.

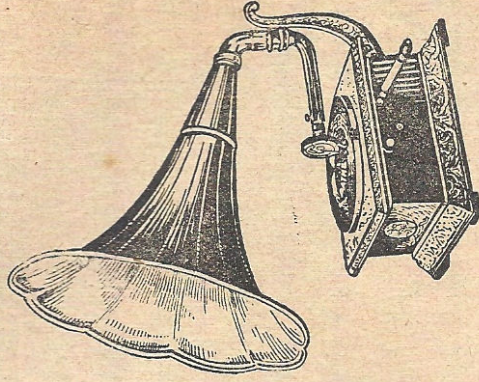
Levertijd ongeveer 10 dagen na opgaaf van nummers der verlangde platen

Vult nevenstaand inteekenbiljet in en zendt het aan **G. MENKE, Eenig Importeur voor**

Nederland der

FONO GRAAF PATHÉ

REGULIERSBREESTRAAT 43 - AMSTERDAM

Serie D

Beschrijving van het Toestel.

Afmetingen: 37 c.M. grondvlakte en 17 c.M. hoogte. Genre citroen- en notenhouten, gebeeldhouwd, met Pathé concert-aluminium-weergever en grooten hoorn van ongeveer 50 c.M. middellijn.

De voortreffelijkheid der Pathé-platen, die zonder naald bespeeld worden, is algemeen bekend. De Pathé-platen kunnen een enorm aantal malen bespeeld worden. Zij behouden de zekerte, het vermogen en het tempo van het orkest, de zuiverheid, de volheid en het schoone van de stem der beroemde artisten, die onze uitgezochte nummers vertolkt hebben. Het repertoire bestaat thans uit ongeveer 25.000 opnamen in alle talen en wordt dagelijks uitgebreid. Het is dus een onuitputtelijke bron van de edelste genietingen.

Repertoire van **MEER** dan 25.000 opname in alle talen.

Enorme keuze van de meest beroemde Zangers en Zangeressen, als: Albers, Urtius, H. van Oort, Dons, Noté, Vaguet, Engelen-Sewing, Tilly Koenen, Boninsegna, Wagnumkoor etc, de voordrachten van Speendehoff, Solser & Hesse, Dumas etc, de meest beroemde en bekende Aria's Koren, Opera's, Operetten, Orkestnummers, Gewijde muziek Walsen, Polka's, Fluit-, Viool- en Cello-solo's etc.

NAAR KEUS

Een dezer toestellen met 50 nummers platen 28 c.M. f 84.—, f 3.50 per maand tot volledige afbetaling. Een dezer toestellen met 40 nummers, platen 35 c.M. f 84.— f 3.50 per maand; beide met platenkast f 1.— per maand meer.

INTEKENBILJET.

Verzoekt beleeft toezending van den Pathéfoon van serie..... met de verzameling van ..... nummers, ... c.M., op voorwaarde volgens annonce, à 7.350 per maand.

Naam en voornaam....., den..... 1913

Ambt of betrekking.....

Woonplaats.....

Straat en nummer..... Provincie.....

Deze coupon uit te knippen en in gesloten enveloppe met 5 cts. postzegel te verzenden.

Astra Camera's (Klapmodel)

Eene serie Camera's voor foto's 9 × 12 cM.

Astra Camera's.	No. 1	No. 2	No. 3	No. 4
Prijs	f 10.50	f 18.75	f 24.50	f 46.—
Compleete uitrusting. . .	- 22.50	- 30.75	- 36.50	- 58.—

De No. 1 is voor jonge beginners aan te bevelen.

" " 2 en 3 zijn goede toestellen v. elk amateur-fotograaf.

" " 4 is een puik toestel met prima anastigmaat.

Alle 4 zijn voor den prijs beter dan andere fabrikaten in denzelfden en zelfs hoogerem prijs.

De compleete uitrusting (in mooi kartonnen doos) bevat camera, drievoet en verder alle benodigdheden voor den begintijd van den amateur. —

Nadere inlichtingen verstrekt:

E. FISCHER Jr., Foto-art., Gelderschekade 88, Amsterdam

Wilt U weten

iemands adres, zijn gedrag of finantieele gesteldheid; of Uw personeel betrouwbaar is;

Wilt U inlichtingen

over iemand uit Uwe naaste omgeving; over verbintenissen en de personen met wie men deze wil aangaan, wendt U dan tot de

van Personen en Zaken in Binnen- en Buitenland

Afdeeling van de „Nieuwe Rotterdamsche Veiligheidsdienst”

Kantoor: Gelderschekade 27a (Beuvsplein). Tel. Int. 3680. Directie: Verschoor & Co.

Bekwame Detectives in dienst. Hoog geplaatste personen behooren tot onze cliënten.

Indisch Leger

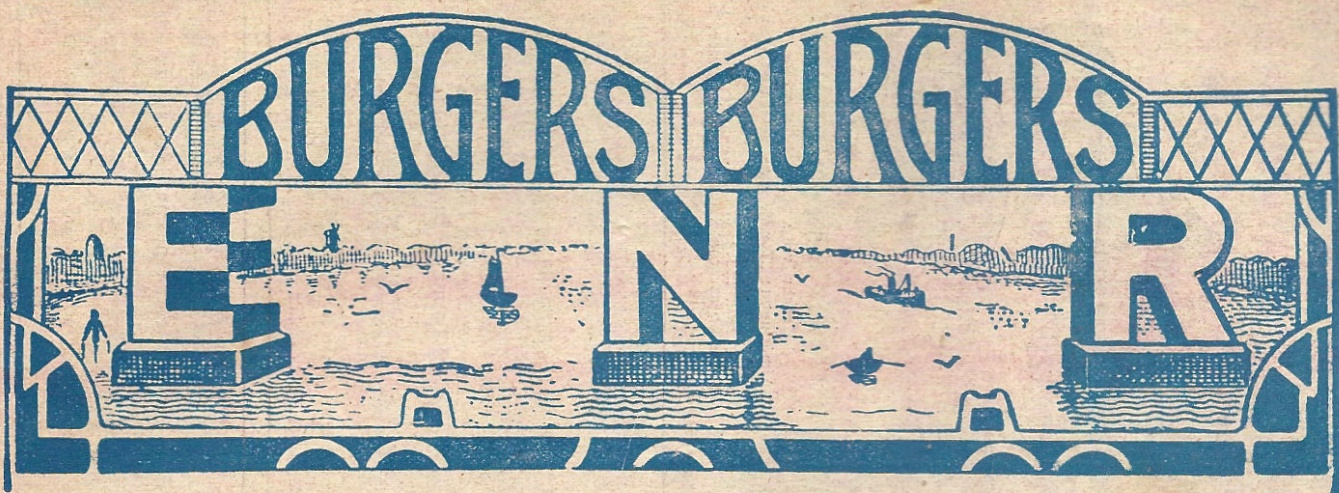
INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten.

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en
f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 13

Voor onderluitnants f 24.—

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben gediend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichte en het korps, waartoe zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

Geen reclame die zoo pakt als
SOLIDITEIT.

Ga bij wien ge wilt, ook van
onze concurrenten. Geen enkele,
die ontkennen zal, dat een

Burgers E. N. R.
Rijwiel

— solide is. —